

Ediție specială

Săptămână de rugăciune
pentru tineret,

24 martie - 2 aprilie 2017

realizată de

Departamentul de Tineret
al Uniunii Române a
Advențiștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă

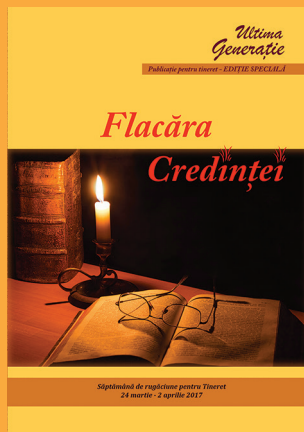
Colectivul de redacție:

Ioan Bogdan, Cătălin Barnea,
Daniela Picu, Fivi Picu, Sandu Toma

Redactor: Daniela Picu

Grafică: Daniela Picu

Imagini: www.123rf.com

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27

505200, Făgăraș - Jud. Brașov

Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111

e-mail: info@farulspereantei.ro

www.farulspereantei.ro

ISSN 1223-8872

Cuprins:

1 - Realitatea fără dovezi	4
2 - Centrul Universului	9
3 - Flacăra sub obroc	13
4 - Contrafacerea	16
5 - Resuscitarea credinței	20
6 - Pentru ce ești gata să mori?	24
7 - Față-n față cu rugul	28
8 - Prin Har, prin credință, doar... ..	33

Departamentul de Tineret al Uniunii Române a Advențiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă ne sugerează o săptămână de studiu, meditație și rugăciune, momente în care suntem chemați să reflectăm asupra modului în care darul credinței, pe care Dumnezeu îl promite oricui îl dorește, este primit de fiecare dintre noi și valorificat în folosul salvării noastre și al celor din jur.

Pornind de la afirmația potrivit căreia „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evrei 11:6), putem fi de acord, în lumina cuvântului lui Dumnezeu și sub călăuzirea Duhului Sfânt, că rolul credinței în viețile noastre este unul vital, mântuirea noastră dobândindu-se în exclusivitate prin credința în Hristos.

Intitulată „Flacăra credinței”, seria de prelegeri pentru această săptămână, ne pune la dispoziție o serie de coordonate, cu ajutorul cărora să putem stabili măsura de credință pe care o avem, să putem aprecia modul în care practicarea ei reușește să dezvolte o flacăra vizibilă, având posibilitatea să analizăm durabilitatea încrederii noastre, chiar și atunci când norii întunecă cerul sau flăcările rugului sunt aprinse în jurul nostru.

Sabatul din 1 aprilie 2017 va fi o zi de post, moment benefic pentru o comuniune specială cu Dumnezeu, iar duminică, 2 aprilie 2017, se va strânge un dar special, care va fi folosit în scopul promovării activităților pentru tineret din Uniunea Română.

Fie ca Dumnezeu să ne sensibilizeze inimile, determinându-ne la o cercetare amănunțită a vieților noastre și trezind în noi o dorință sinceră de reînnoire a inimii. Amin!

Editorii

Flacăra credinței

Comparând credința noastră în Dumnezeu cu un foc, putem distinge două faze ale modului în care ea poate fi valorificată.

Întâlnim oameni încrezători, care-și pun toate speranțele în meritele Domnului Hristos, care acceptă planul de mântuire în viețile lor, dar aleg să păstreze invizibilă flacăra ce s-ar putea dezvolta prin întrebuițarea credinței lor în mod benefic pentru cei din jur. Focul lor arde mocnit, abia pâlپând, amenințând, la orice pas, cu posibilitatea stingerii.

O altă categorie de creștini, sunt cei care aleg să „pună în negoț” credința lor, lăsând-o să ardă vizibil, dezvoltând o flăcără strălucitoare, care împrăștie lumină, oricât de adânc ar fi întunericul, și are puterea să încălzească și cele mai înghețate inimi.

În ambele cazuri există credință. Nu este vorba de sceptici, ateii sau alții de necredincioși. În prima situație însă, posesorul credinței o păstrează pentru el, alegând să se bucure în tăcere de darul primit, ignorând faptul că cei din jur ar putea beneficia de pe urma evidențierii nădejzii sale, fiind la rândul lor luminați și încălziți. Categoria aceasta ar putea fi comparată cu cel care, primind un singur talant, a decis să-l îngroape în pământ, pentru a-l înapoia intact Stăpânului.

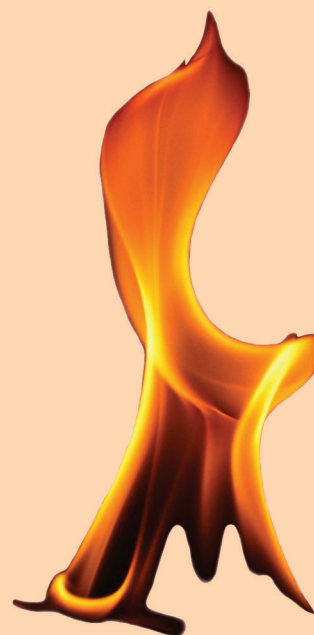
Dumnezeu așteaptă însă ca noi să practicăm credința, spunând și celor din jur, prin cuvânt sau exemplu, că avem o nădejde, o speranță. Viața noastră se poate derula pe fondul acestui sentiment de siguranță, de încredere neclintită în Cel care ne-a chemat „din întuneric la lumina Sa minunată”. Ca o dovadă clară că am fost puternic impresionați de dragostea nemărginită a Tatălui nostru Ceresc, nu putem rămâne nepăsători față de cei din jur, ci vom simți că viața și viitorul lor se află în mâinile noastre. Așa cum un om nu poate trece nepăsător pe lângă unul din fiii prietenului său, aflat în impas, ci face orice depinde de el ca să-i vină în ajutor, nici noi nu putem neglija pe vreunul din copiii Tatălui nostru Ceresc, pe care El îi iubește atât de mult, încât L-a dat la moarte pe Fiul Său, pentru fiecare dintre ei.

„Viața creștină este mai mult decât consideră unii. Ea nu constă doar în amabilitate, răbdare, blândete și bunătate. Aceste daruri sunt esențiale; însă este nevoie de curaj, forță, energie și, de asemenea, de perseverență. Mulți dintre cei care se angajează în lucrare sunt slabi, fără vlagă, neputincioși și se descurajează ușor. Le lipsește avântul. Le lipsesc acele trăsături pozitive de caracter care dau înbold oamenilor să facă ceva - spiritul și energia care aprind entuziasmul...”

Atât virtuțile active, cât și cele pasive trebuie cultivate. Creștinul, care este întotdeauna gata să dea un răspuns bun, care să potolească mânia, trebuie să aibă curajul unui erou, ca să se împotrivescă răului. Cu dragoste, care suferă totul, el trebuie să aibă tăria de caracter care să facă din influența lui o putere spre bine. Credința trebuie să-și facă lucrarea în caracterul lui.” (5 T. p. 404, 405).

Studiind temele propuse pentru această săptămână de rugăciune, vom descoperi moduri concrete de a ne exercita credința, astfel încât atât noi, cât și cei din jur, să valorificăm darul pe care Dumnezeu ni l-a dat și ni-l va dezvolta cu generozitate, pe măsură ce noi îl folosim.

Editorii

Vineri, 24 martie 2017

Realitatea fără dovezi

Ghiță Ulici

*„Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.”
(2 Corinteni 4:18).*

Realitatea lumii noastre

Trăim într-o lume în care majoritatea oamenilor se raportează la lucrurile pe care le văd, le au la îndemână, sunt palpabile, oferă satisfacții de moment etc. Tinerii, de asemenea, caută lucruri pe care să le poată deține, pe care să se poată baza: o anumită carieră, renume, bani, mașini, casă, anumite proprietăți, tehnologie de ultim model, satisfacerea dorințelor

de moment etc. Deși multe din aceste lucruri pot fi utile, totuși, acestea nu trebuie să reprezinte principalul scop al vieții. Lumea în prezent este caracterizată de confuzie, necredință, încumetare, ateism etc. Oamenii au inventat tot felul de teorii despre originea omului, a speciilor de animale, a lucrurilor din natură, care ne înconjoară, dorind să-L scoată pe Dumnezeu din mintea lor, acestea fiind promovate copiilor și

tinerilor încă de la școală. Dacă un tânăr sau o tânără are curajul să-și exprime credința în Dumnezeu și în Cuvântul Său, dacă alege să se comporte după un set de principii și valori Biblice, să se alimenteze sănătos, să se îmbrace într-un mod diferit, să asculte o muzică deosebită, să nu vorbească cuvinte indecente, riscă să fie luat în derâdere, să fie considerat(ă) o persoană demodată sau poate chiar ciudată.

Cu privire la timpul nostru, Domnul Isus făcea o profeție care ar trebui să ne răscolească, într-un mod profund, pe fiecare dintre noi: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8). Această întrebare a Domnului Isus nu face referire doar la lumea care ne înconjoară, ci ea include chiar și pe cei care se consideră a face parte din poporul lui Dumnezeu. „Biblia declară că, în zilele din urmă, oamenii vor fi preocupați de planurile lor lumești, de plăceri și de câștigarea de bani. Ei vor fi orbi față de realitățile veșnice. Domnul Hristos spune că așa „cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” (Matei 24:37). Tot la fel este și astăzi. Oamenii aleargă mereu după vânarea de câștiguri și satisfacerea plăcerilor egoiste, ca și când n-ar fi Dumnezeu, n-ar fi cer, n-ar fi viața veșnică”. (*Pildele Domnului Hristos*, p. 228).

Ce lipsește?

În aceste timpuri de prosperitate și aparentă libertate, pe care le trăim noi astăzi, se poate vedea, suficient de clar, o scădere semnificativă a unei credințe autentice în Dumnezeu și în Cuvântul Său. În perioadele de restriște și persecuție din trecut, atât în Evul Mediu întunecat, dar și după aceea, credința celor care se declarau a fi urmași ai lui Hristos era puternică. Deși nu aveau biserici atât de frumoase și confortabile, precum avem noi astăzi, totuși, se bucurau să participe împreună la momentele de rugăciune, de studiu și părtășie, chiar dacă acestea aveau loc în: peșteri, catacombe, în păduri, în biserici sau case de lut, de piatră etc. Ei erau gata să moară pentru credința lor. Milioane de

creștini: copii, tineri, părinți sau oameni în vârstă, au murit pentru Hristos în arenele romane, arși pe rug, asfixiați în peșteri și multe alte forme pe care le-a folosit inchiziția sau regimurile opresive care s-au perindat de-a lungul istoriei. Ei nu renunțau la credința lor, ci din contră, alte persoane care erau impresionate de viața sau de moartea lor, luau poziție de partea adevărului, cu riscul de a avea aceeași soartă. Deși nu existau atâtea exemplare ale Bibliei la îndemâna lor, studiau cu atâta ardoare cuvântul lui Dumnezeu, și memorau mai multe părți ale Scripturii, decât obișnuim să face noi astăzi. Deși libertatea religioasă era restrânsă foarte mult, iar posibilitatea de a circula dintr-o țară în alta era foarte mică, se făcea totuși multă lucrare misionară, iar numărul celor care se converteau la adevăr era în creștere semnificativă. Flacăra credinței ardea puternic în inima acelor creștini, iar prezența lui Hristos în viața lor era totul pentru ei. Dragostea lor pentru Evanghelie și pentru semenii lor întrecea orice durere fizică provocată de asupritorii lor.

„Ceea ce ne lipsește este credința. Dumnezeu are o abundență de har și putere ce așteaptă să fie cerute de noi. Dar motivul pentru care noi nu simțim marea noastră nevoie de ele este acela că privim la noi înșine, și nu la Domnul Isus. Noi nu înălțăm pe Isus și nu ne sprijinim în totul pe meritele Sale”. (5 T., p. 167).

Ce este credința?

Credința este un element foarte important în viața unui creștin, în relația sa cu Dumnezeu, dar și cu semenii săi. Credința are legătură cu lucrurile care nu sunt vizibile ochilor fizici, nu se bazează pe anumite

dovezi palpabile, ci se bazează în exclusivitate pe o relație specială cu Dumnezeu prin rugăciune, cuvântul Său sau lucrurile create de El în natură etc. Ce este credința și de ce este așa de importantă în viața unei persoane? Care este rolul credinței în raport cu viața aceasta, dar și cu viața veșnică? Cum poți să crezi fără să vezi anumite dovezi concrete pe moment? Cum acționează o persoană atunci când are o credință puternică în Dumnezeu? Cum poate fi menținută flacăra credinței arzând și care ar putea fi factorii care pot determina stingerea credinței? „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:1,6). Martin Luther King spunea: „Credința înseamnă să faci primul pas, chiar dacă nu vezi toată scara.”

Credința în acțiune

În epistola către Evrei, capitolul 11, descoperim definiția credinței, dar și exemple practice de bărbați și femei care, încrezându-se în Dumnezeu, au strălucit în mijlocul societății în care au trăit. Înainte de a descrie viața lor și anumite decizii pe care le-au luat, raportul biblic începe prin a spune: „Prin credință...”.

„Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe... Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi”. (Evrei 11:33-40). „Credința mântuitoare este o tranzacție, prin care, cei care Îl primesc pe Hristos, se unesc într-o relație de legământ cu Dumnezeu. O credință vie înseamnă o creștere a vigorii, o încredere sinceră prin care, în harul lui Hristos, sufletul devine o putere biruitoare. Credința este un cuceritor mai puternic decât moartea.” (*Divina vindecare*, p. 62).

Credință fără dragoste = NIMIC

„Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.” (1 Corinteni 13:2). „Adevărata credință este urmată de iubire și iubirea de ascultare.” (5 T., p. 219).

Trei tineri

Unul dintre cele mai impresionante exemple biblice de

credință este experiența pe care au trăit-o trei tineri evrei în Babilon. Deși erau captivi într-o țară străină, ei nu și-au pierdut identitatea de copii ai lui Dumnezeu. Fiind credincioși și hotărâți încă de la început, atât în ce privește alimentația, cât și relația lor cu Dumnezeu și cu cei din jur, în urma unei perioade de instruire în Babilon, ei au fost selectați de către împărat să ocupe unele responsabilități în acel imperiu. Cea mai mare încercare a acestor tineri, relatată de Sfânta Scriptură în cartea lui Daniel capitolul 3, a fost în câmpia Dura, când li s-a cerut tuturor să se închine chipului de aur înălțat de Împăratul Nebucadnețar, ca simbol al acestui imperiu, dar și pentru a impune o singură religie pentru toate ținuturile existente sub dominația lui. Acești tineri nu și-au compromis credința, în ciuda faptului că toată mulțimea adunată la acea sărbătoare păgână s-a închinat chipului de aur. De asemenea, nu s-au lăsat intimidați de amenințările lui Nebucadnețar, care plin de mânie, a încercat să-i convingă să renunțe la credința lor în Dumnezeu, sub amenințarea că,

în caz contrar, vor fi aruncați în cuptorul cu foc, încălzit de șapte ori mai tare de cum se cădea să-l încălzească. Ei au rămas fermi de partea lui Dumnezeu, fiind convinși de protecția Lui, sau gata să moară, dacă acesta era planul Său cu ei.

„Zadarnice au fost amenințările împăratului. N-au putut îndepărta pe bărbați de la ascultarea de Împăratul Universului. Din istoria părinților lor ei învățaseră că neascultarea de Dumnezeu este urmată de dezonoare, dezastru și moarte, și că frica de Domnul este începutul înțelepciunii, temelia oricărei prosperități adevărate. Stând liniștiți în fața cuptorului, au zis: „Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate.” (Daniel 3:16,17). Credința lor s-a întărit atunci când au declarat că Dumnezeu va fi proslăvit prin eliberarea lor și, cu asigurarea biruitoare, născută din încrederea deplină în Dumnezeu, au adăugat: „și chiar dacă nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chi-

pului de aur, pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:18)” (*Profeți și Regi*, p. 507).

„Dar Dumnezeu nu i-a uitat pe ai Săi. Când martorii Lui au fost aruncați în cuptorul aprins, Mântuitorul li S-a descoperit în persoană și împreună mergeau prin mijlocul focului. În prezența Domnului căldurii și al frigului flăcările și-au pierdut puterea mistuitoare.” (*Profeți și Regi*, p. 508).

Credința care lucrează

„Acea credință, care lucrează prin dragoste și curăță sufletul, nu este o chestiune de impuls. Ea îndrăznește să riște, încrezându-se în promisiunile lui Dumnezeu, crezând cu tărie că ceea ce El a spus, El este capabil să împlinească.” (*Înălta noastră chemare*, p. 119). „Timpul de suferință dinaintea poporului lui Dumnezeu va cere o credință care să nu se clatine. Copiii Săi trebuie să facă cunoscut că singurul obiect al închinării lor este El și că niciun motiv, nici chiar viața însăși, nu-i poate determina să facă cea mai mică concesie închinării false. Pentru inima credincioasă, poruncile oamenilor mărginiți și păcătoși se vor prăbuși fără însemnătate în fața Cuvântului veșnicului Dumnezeu. Adevărul va fi ascultat, chiar dacă urmarea este închisoarea, exilul sau moartea.” (*Profeți și Regi*, p. 512).

Omul timpului său

În perioada întunecată a Evului Mediu, când se părea că nu mai exista nimeni care să ia poziție pentru adevăr, când rătăcirea și nelegiuirea păreau că triumfă, iar cei care au apărat cândva adevărurile Evangheliei au fost persecutați și omorâți, Dumnezeu nu a rămas fără reprezentanți în aceasta lume. Din mijlocul bi-

sericii catolice, acum 500 de ani, s-a ridicat un bărbat curajos și hotărât, gata de a denunța rătăcirile și dogmele impuse de biserică în acele timpuri de întuneric spiritual, și de a scoate la iveală lumina cuvântului lui Dumnezeu, în măsura în care i s-a descoperit lui. În ciuda tuturor obstacolelor și presiunilor din partea oamenilor de atunci, el și-a păstrat credința în Dumnezeu.

„Cel mai remarcabil, dintre cei chemați să conducă biserica din întunericul papalității în lumina unei credințe mai pure, a fost Martin Luther. Zelos, înflăcărat și devotat, necunoscând altă temere afară de temerea de Dumnezeu și nerecunoscând nimic altă temelie pentru credința religioasă afară de Sfânta Scriptură, Luther era omul timpului său; prin el Dumnezeu a împlinit o mare lucrare pentru reformarea bisericii și iluminarea lumii.” (*Tragedia Veacurilor*, p. 120).

„Avea un simț înăscut al dependenței de ajutorul divin și începea totdeauna ziua cu rugăciune, în timp ce sufletul i se înălța continuu în cereri pentru călăuzire și sprijin. „O rugăciune bună”, zicea el, „înseamnă mai mult decât jumătate din studiu.” (*Tragedia Veacurilor*, p. 122).

„Roma era hotărâtă să-l dis-trugă pe Luther; dar Dumnezeu îl apăra. Învățăturile lui erau auzite pretutindeni, „în colibe și în mănăstiri, ... în casele nobililor, în universități și în palatele regilor”; și oamenii de viță nobilă se ridicau din toate părțile să-i susțină eforturile.” (*Tragedia Veacurilor*, p. 140).

„Reforma nu s-a încheiat cu Luther, așa cum socotesc unii, ci ea trebuie continuată până la încheierea istoriei lumii. Luther a avut o lucrare mare de făcut, aceea de a transmite și altora lumina pe care Dumnezeu o aprinsese asupra lui, dar nu o poseda în totalitatea ei, adică acea lumină întreagă, care trebuie dată lumii. Din vremea aceea și până astăzi o lumină nouă a continuat să strălucească neîncetat asupra Scripturilor și noi adevăruri au fost continuu descoperite.” (*Tragedia Veacurilor*, p. 148).

Nevoia noastră

„O mare lucrare trebuie să fie înfăptuită; planuri mari, întinse, trebuie să fie făcute; o voce trebuie să meargă să trezească națiunea. Oameni a căror credință este slabă și șovăitoare nu sunt potriviți să ducă mai departe lucrarea în această importantă cri-

ză. Avem nevoie de curajul eroilor și credința martirilor.” (5 T., p. 187).

Concluzii

„Credința este mâna care te menține în legătură cu ajutorul veșnic; este mijlocul prin care o inimă reînnoită este făcută să bată la unison cu inima lui Hristos.” (*Solii către tineret*, p. 102). „Credința este un dar de la Dumnezeu, dar puterea de a o folosi este a noastră. Credința este mâna cu care sufletul apucă mila și îndurarea date în dar de Dumnezeu.” (*Patriarhi și Profeti*, p. 431).

„Credința înseamnă să nu te îndoiești de Dumnezeu — să crezi că ne iubește și știe cel mai bine ce este pentru binele nostru... Adevărul, puritatea, integritatea de caracter, au fost indicate ca secrete ale succesului vieții. Credința ne pune în posesia acestor principii. Fiecare impuls sau aspirație bună reprezintă un dar de la Dumnezeu; credința primește de la Dumnezeu singurul fel de viață care poate produce o adevărată creștere și eficiență.” (*Educația*, p. 253).

„Tinerii care-L urmează pe Hristos au de purtat un război; ei au de dus o cruce zilnic, în ieșirea din lume și în imitarea vieții lui Hristos.” (*Solii către tineret*, p. 378).

„Tinerii trebuie să fie stăpâniți de principii ferme, pentru a putea folosi corect puterile date de Dumnezeu. Trebuie să fie învățați să cugete și să acționeze din principiu conștiincios”. (*Solii către tineret*, p. 379).

„Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu

nu găsește plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.” (Evrei 10:36-39).

„Credința este tot ceea ce ai nevoie. Nu lăsa credința să ți se clatine. Luptă lupta cea bună a credinței și nădăduiește în viața cea veșnică. Lupta va fi aspră, dar luptă cu orice preț, deoarece, în Hristos Isus, făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da” și „Amin”. Așează-ți mâna în mâna lui Hristos. Chiar dacă sunt dificultăți de întâmpinat, îngerii care excelează în putere vor conlucra cu poporul lui Dumnezeu. Privește spre Sion și pornește pe drumul

care duce către sfânta cetate. Fiecare biruitor este așteptat acolo, pentru a primi o coroană a slavei și o haină împletită în războaiele de țesut ale cerului. Chiar dacă Satan ți-ar întuneca drumul, de la un capăt la altul, și chiar dacă ar încerca să ascundă dinaintea ochilor tăi scara tainică ce unește pământul cu tronul lui Dumnezeu, pe care coboară și urcă îngerii, care sunt duhuri slujitoare ale celor ce vor fi moștenitorii mântuirii, croiește-ți drumul spre cer și, pas cu pas, înaintează până la tronul Celui Infinit.” (*Minte, Caracter și Personalitate*, Vol. 2, p. 462). Amin! ■

Centrul Universului

Viorel Birta

Isus este Cel care a adus la existență tot ceea ce noi vedem sau nu vedem, de aceea se cuvine să-L lăudăm, să-L mărim și să ne închinăm înaintea Lui, căci este vrednic. Apostolul Ioan spune, prin duhul inspirației: „V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău.” (1 Ioan 2:14).

În cele ce urmează, aș dori să ne oprim să cugetăm la lucrarea pe care a făcut-o pentru noi Cel infinit, care prin cuvântul Său a chemat la existență tot ceea ce noi vedem sau nu, pe pământ și în Univers.

Isus Hristos, ca Dumnezeu

Niciodată în Univers nu a existat un timp când Domnul Isus să nu fi fost Dumnezeu în esență și în cel mai înalt sens. De multe ori Scriptura Îl declară pe Isus ca

Dumnezeu. În cartea Evrei, capitoul 1:8, citim: „pe când fiului I-a zis: Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate”. Și în timpul în care Mântuitorul era pe pământ, deși a îmbrăcat umanitatea ca să ne poată răscumpăra, totuși, El nu a încetat să fie Dumnezeu.

„Hristos, Cuvântul, singurul născut al lui Dumnezeu, a fost una cu Tatăl - una în natură, în caracter, în scopuri - singura ființă care putea să intre în toate sfaturile și scopurile lui Dumnezeu. Îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 9:6). „Obârșia Lui se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” (Mica 5:2 up). În discuția pe care o poartă Domnul Isus cu evreii din vremea când era pe pământ, El face o declarație și spune: „Adevărat

vă spun că înainte ca să se nască Avraam, Eu Sunt.” Înainte de a întâlni pe Isus, evreii nu mai auziseră pe cineva vorbind cu o așa autoritate, cu o astfel de putere de a convinge, și asupra lor a venit convingerea cu privire la Divinitatea lui Hristos. Totuși, li se părea umilitor să-L accepte ca Mântuitor personal.

Între declarațiile Domnului Isus, găsim o afirmație care trezește interes profund în mii de vieți, și anume: „Eu sunt învierea și viața. În Hristos era viața inițială, neîmprumutată și nederivată. Cine are pe Fiul are viața.” Divinitatea lui Hristos este siguranța vieții veșnice pentru păcătos. El este Cel ce ne dă viața și pentru aceasta trebuie să fim recunoscători.

Isus Hristos, Creator

„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și

Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără EL.” (Ioan 1:1-3). Dumnezeu a făcut pământul prin puterea Lui. El a zis și s-a făcut, a poruncit și totul a luat ființă. „Când a ieșit din mâna Creatorului său, pământul era deosebit de frumos. Suprafața sa era variată dispusă, cu munți, dealuri și câmpii, intersectate din loc în loc de râuri mari și lacuri încântătoare; dar dealurile și munții nu erau prăpăstioși și accidentați, plini de coborâșuri amețitoare și absurde înspăimântătoare, așa cum sunt astăzi; vârfurile ascuțite și inegale ale munților pământului erau îngropate sub pământul roditor, care făcea ca pretutindeni să crească o vegetație luxuriantă. Nu existau mlaștini nesănătoase sau pământuri aride. Boschete pline de farmec și flori delicate se înfățișau ochilor în orice parte ai fi privit. Înălțimile erau acoperite de copaci mult mai falnici decât cei care există astăzi. Aerul era curat și sănătos, nepoluat de miasme otrăvitoare. Întreaga priveliște întrecea în frumusețe chiar și grădina cea mai bogat ornamentată a celui mai de seamă palat. Oștile cerești priveau scena cu încântare și se bucurau la vederea minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu.” (*Patriarhi și profeti*, p. 44).

„După ce pământul, cu bogăția vieții animale și vegetale, a fost adus la existență, omul, coroana lucrării Creatorului, pentru care a fost făcut pământul în toată frumusețea lui, a fost adus și el în prim planul acțiunii divine. Lui i-a fost dată stăpânirea peste tot ceea ce ochii săi puteau cuprinde cu privirea; căci „Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea

Noastră; el să stăpânească ... peste tot pământul...»”. Astfel, „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său... parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1: 26-27). Aici este prezentată în mod clar originea neamului omenesc; iar raportul divin este așa de clar prezentat, încât nu lasă nicio posibilitate de a se trage concluzii greșite. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. Nu este nicio taină în aceasta. Nu există niciun temei pentru a presupune că omul a evoluat printr-un mod lent de dezvoltare, de la formele inferioare de viață animală sau vegetală. O astfel de învățătură înjosește marea lucrare a Creatorului, coborând-o la nivelul îngust al concepțiilor omenești. Oamenii sunt atât de porniți să-L excludă pe Dumnezeu de la conducerea Universului, încât ei au înjosit omul, jefuindu-l de demnitatea originii sale.” (*Patriarhi și profeti*, p. 44).

„Dumnezeu, care a așezat lumile înstelate în înălțime și a colorat cu o măiestrită delicatețe florile de pe câmp, care a umplut cerul și pământul cu minunățiile puterii Sale, atunci când a sosit timpul să încoroneze glorioasa Sa lucrare, să așeze în mijlocul ei pe cineva care să stea ca un stăpân al acestui minunat pământ, n-a dat greș în a crea o ființă vrednică de mâinile care i-au dat viață. Genealogia neamului nostru omenesc, așa cum ne este dată prin inspirație, ne duce înapoi la originea sa, nu la o linie de germeni, moluște și patrupede în dezvoltare, ci la Marele Creator. Deși format din țărână, Adam a fost „ful lui Dumnezeu”. (*Patriarhi și profeti*, p. 45).

Ca o încoronare a creațiunii, Domnul modelează forma omului din pământ, îi suflă în nări duh de viață și astfel omul ajun-

ge un suflet viu. Atâta timp cât există legătură între trup și duhul de viață, omul este o ființă vie, dar când legătura aceasta este întreruptă, omul trece prin acea perioadă numită moarte. La creațiune, nu a fost intenția lui Dumnezeu ca noi, oamenii, să trecem prin moarte, dar omul fiind creat liber, exista și posibilitatea alegerii între a asculta sau nu de Creator. Astăzi, noi experimentăm ce înseamnă neascultarea de Dumnezeu, ce înseamnă a nu te supune Celui ce caută binele întregului univers. Am fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și când am ieșit din mâna Creatorului eram perfecți. Odată intrat păcatul în lume, noi experimentăm degradarea rasei umane. Pentru ca omul să nu fie singur, Domnul a ales un tovarăș potrivit pentru el și astfel, pentru prima dată, El pune mâna Sa asupra primei perechi, binecuvântând prima familie. Acum Adam este fericit și iubește în mod desăvârșit pe cea care a fost os din oasele sale. Prin închinare și mulțumire la adresa Creatorului, ei petrec timp alături de Dumnezeu, timp pe care, peste ani, l-ar fi întors înapoi, dacă ar fi fost posibil. Odată cu căderea în păcat a fost distrusă armonia în familie și, cu trecerea timpului, se văd tot mai multe familii nefericite pe pământ. Noi, ca tineri, să ne punem încrederea în făgăduințele Domnului și să implorăm mila Sa, ca să formăm familii binecuvântate, după voia Lui, familii care să devină lumini în lume. Să nu mai facem niciun pas fără Dumnezeu, ci totul să fie sub binecuvântarea Sa. Ca o mare binecuvântare la creațiune, Domnul a oferit odihna Săbădului. Toți cei care se supun poruncii divine au privilegiul de a experimenta această binecuvân-

tare, care este strâns legată de ziua Sabatului. Aceasta este o moștenire de preț pentru poporul lui Dumnezeu din toate timpurile și ajunge până la noi astăzi, cu bogatele ei binecuvântări. Cel ce păzește Sabatul, are parte de binecuvântarea lui Dumnezeu și prin aceasta recunoaște autoritatea lui Dumnezeu, în calitate de Creator.

Isus ca Răscumpărător

Hristos a venit ca înlocuitor al păcătosului, pentru a purta El Însuși vina, care era de drept a omului. Prin desăvârșirea caracterului, El a fost acceptat de Tatăl ca mijlocitor pentru omul păcătos. El putea salva omul doar atribuindu-i dreptatea Sa. Natura Sa divină, fără de păcat, Îl unea cu Dumnezeu, în timp ce natura Sa umană Îl aducea, plin de milă, spre slăbiciunile și suferințele omenirii. Dacă vom medita la suferințele Domnului pentru noi, vom vedea dragostea măreață a lui Dumnezeu în salvarea omului căzut. El a suferit toate ispitele cu care este asaltat omul, dar fără păcat.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16). Aici ne este prezentată lățimea, lungimea și înălțimea dragostei lui Hristos, care întrece orice cunoștință.

„Faptul petrecut la Betleem este un subiect inepuizabil. În el este ascuns „adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu.” (Romani 11:33). Admirăm sacrificiul Mântuitorului, care a schimbat tronul cerului cu staulul și tovarășia îngerilor sfinți cu vitele din grajd. Îngâmfarea omenească și mulțumirea de sine se simt mustrate în prezența Sa. Dar acesta n-a

fost decât începutul iubirii Sale minunate. Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini ca să ia natura omului chiar și atunci când Adam se afla în Eden, nevinovat. Dar Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El și-a asumat consecințele acțiunii legii eredității. Care erau consecințele acestea, se poate vedea în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea o pildă de o viață fără păcat.” (*Hristos, lumina lumii*, p. 48).

„Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. A fost o descoperire a „tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri.” (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu n-a ordonat ca păcatul să ia ființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație. Atât de mare a fost

iubirea Sa pentru lume, încât Se hotără să dea pe unicul Său Fiu, „pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16).” (*Hristos, lumina lumii*, p. 22).

„Prin natura Sa omenească, Hristos a venit în legătură cu omenirea; prin divinitatea Sa, El stăpânește pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al omului, El ne-a dat un exemplu de ascultare; ca Fiu al lui Dumnezeu, El ne dă putere să ascultăm. Hristos a fost Cel care, din rugul de pe muntele Horeb, i-a vorbit lui Moise, zicând: „EU SUNT CEL CE SUNT”.... „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce Se numește EU SUNT m-a trimis la voi.»” (Exodul 3:14.) Aceasta a fost garanția eliberării lui Israel. De aceea, când a devenit „asemenea oamenilor”, El Însuși a declarat: EU SUNT. Pruncul din Betleem, blândul și umilul Mântuitor este Dumnezeu „arătat în trup.” (1 Timotei 3:16) și nouă ne zice: „EU SUNT Păstorul cel bun”. „EU SUNT Pâinea vie”. „EU SUNT calea, adevărul și viața”. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Ioan 10:11; 6:51; 14:6; Matei 28:18). EU SUNT chezașia fiecărei făgăduințe. EU SUNT; nu te teme. „Dumnezeu cu noi” este garanția eliberării noastre din păcat, asigurarea puterii noastre de a asculta de legea cerului...” (*Hristos, lumina lumii*, cap. 1).

„Cu bunătate, El îi invită pe cei apăsăți: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. (*Idem*).

„În aceste cuvinte, Hristos vorbește fiecărei ființe omenești. Fie că-și dau seama sau nu, ei sunt obosiți și împovărați. Toți

sunt doborâți de poverile pe care numai Hristos le poate îndepărta. Povara cea mai grea pe care o ducem este povara păcatului. Dacă am fi lăsați să o purtăm, această povară ne-ar strivi. Dar Cel Nevinovat a luat locul nostru. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” (Isaia 53:6). El a purtat povara vinei noastre. El va lua sarcina de pe umerii noștri obosiți. El ne va da odihnă. Povara grijilor și întristărilor o va duce tot El. Domnul ne invită să aruncăm asupra Lui toate grijile noastre, deoarece El ne poartă pe inima Lui.” (*Hristos, lumina lumii*, p. 328).

„Fratele mai mare al neamului nostru este la tronul cel veșnic. El privește la fiecare suflet care-și îndreaptă fața spre El, ca Mântuitor. El cunoaște, din experiență, care sunt slăbiciunile omenești, care sunt lipsurile noastre și în ce stă tăria ispitelor noastre; întrucât El a fost ispitit în toate ca și noi, dar fără păcat. El priveghează asupra ta, fiu șovăielnic al lui Dumnezeu. Ești ispitit? El te scapă. Ești slab? El îți dă puteri. Ești neștiutor? El te luminează. Ești rănit? El te vindecă.

Cu orice grijă sau nedumerire ne confruntăm pe pământ, suntem sfătuiți de Domnul să le aruncăm asupra Sa, El Însuși făgăduindu-ne că va îngriji de noi. Dacă în viață apare o înălțime care ni se pare de netrecut, să venim, prin credință, la Isus, care ajută omului în orice situație, indiferent cât de dificilă pare.

„În inima lui Hristos, în care domnea o desăvârșită armonie cu Dumnezeu, era pace desăvârșită. El nu era niciodată măgulit de laude și nici zdrobit de acuzații și dezamăgiri. Chiar în timpul celei mai mari împotriri

și celei mai crude purtări față de El, avea încă inima plină de curaj. Dar mulți dintre cei care se numesc urmași ai Lui au inima plină de grijă și neliniște, deoarece se tem să se încreadă cu totul în Dumnezeu. Ei nu se predau Lui cu totul, deoarece se tem de urmările pe care le-ar avea un asemenea lucru. Fără o predare totală, ei nu pot găsi pace.” (*Hristos, lumina lumii*, p. 330). „Acea care Îl cred pe Hristos pe cuvânt și predau ființa lor purtării Sale de grijă și viața lor ca El să o conducă, vor afla pace și liniște. Nimic din lume nu poate să-i întristeze când Isus îi înveselește cu prezența Sa. În supunere desăvârșită, este odihnă desăvârșită. Scriptura zice: „Celui cu inima tare Tu-i chezașuiești pacea, căci se încrede în Tine.” (Isaia 26:3.) Viața poate părea încurcată; dar, predându-ne înțeleptului Maestru-lucrător, El va scoate de acolo o viață și un caracter model, spre mărirea Lui. Iar caracterul care ajunge să se asemene cu caracterul slăvit al lui Hristos, va fi primit în Paradisul lui Dumnezeu. O omenire nouă va umbla împreună cu El în alb, căci este vrednică.” (*Hristos, lumina lumii*, p. 331).

Concluzie

Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. O, când vom ajunge la porțile de mărgăritar, și vom intra în orașul lui Dumnezeu, va regreta vreunul din noi că intră acolo? Haideți să ne predăm viața fără rezerve, până când mai este timp de har și până când Isus mai primește pe păcătoși. Fie ca razele soarelui neprihănit să lumineze în camerele minții și inimii pentru ca fiecare idol să fie alungat din templul sufletului. Harul și pacea Domnului Isus să rămână cu noi toți. Amin!

Sâmbătă,
25 martie 2017,
după amiază

Flacăra de sub obroc

Adrian Barnea

„Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă.” (Matei 5:15)

De-a lungul timpului orice credincios, care a avut favoarea să primească vestea bună a Evangheliei, a transmis, la rândul său, bucuria salvării celor din jur, fiecare dorind ca numele lui Isus și dragostea Sa pentru neamul omenesc, să fie cunoscute de toți oamenii. Ei au făcut lucrul acesta chiar dacă atingerea acestui scop le punea în pericol propriile vieți. Unii au părăsit familii, locuri natale și au mers înainte, în zone noi, propovăduind astfel crucea lui Hristos.

Reflectând asupra acestui aspect, putem constata că, întrucât cei dinaintea noastră au

adus lumina până aici, se cuvine ca de aici înainte, noi să preluăm solemn misiunea de a duce mai departe lumina adevărului

Lumina

„În lumina strălucitoare a dimineții, orașele și satele de pe colinele din împrejurimi se vedeau clar, făcând ca scena să fie și mai atrăgătoare. Arătând spre ele, Isus a zis: „O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă”. Apoi a adăugat: „Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă”. O mare parte dintre cei care ascultau cuvintele lui Isus erau țărani și pescari, ale căror locuințe umile nu aveau decât o încăpere, în care o singură lumină, pusă în sfeșnic, lumina tuturor din casă. „Tot așa”, zicea Isus, „să lumi-

neze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”.

Nicio altă lumină n-a luminat vreodată și nici nu va lumina asupra omului căzut în păcat, afară de aceea care izvorăște de la Hristos. Isus, Mântuitorul, este singura lumină care poate să împrăștie întunericul unei lumi care zace în păcat. Despre Domnul Isus stă scris: „În El era viața și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1:4).” (*Cugetări de pe munte*, p. 39).

Dragi tineri, trăim zile în care avem de toate. Orice mijloace ne sunt la îndemână pentru a transmite lumii cu putere Cuvântul lui Dumnezeu. De ce avem rețineri? De ce ne vedem atât de slabi și fără putere? Se pare că descurajarea ne-a copleșit și, asemenea lui Ilie, încercăm să ascundem lumi-

na pe care o deținem, alegând să nu spunem nimic despre ea. „Și acolo, Ilie a intrat într-o peșteră și a rămas în ea peste noapte. Și cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Ce faci tu aici, Ilie?” El a răspuns: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeu al oștirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața!” (1 Împărați 19:9-10).

„Doamne, sunt singur!” Acestea erau cuvintele lui Ilie. Ne este frică să fim singuri? Ne vedem neajutorați și lipsiți de importanță? În acest caz lumina nu va mai lumina, pentru că noi o ținem ascunsă!

În întuneric, dar totuși în lumină

De-a lungul istoriei au fost bărbați care mereu erau gata pentru misiune, pentru implicare. Cât de minunat lucrează Dumnezeu! Este gata să ne scoată din singurătate pentru a lucra în via Sa cu putere și să ne aducem aminte de minunata făgăduință: „Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap – zice Domnul.” (Ieremia 1:8).

„În fruntea celor chemați să conducă biserica din întunericul papalității la lumina unei credințe mai curate stă Martin Luther. Plin de zel, înflăcărat și evlavios, necunoscând nicio altă frică decât frica de Dumnezeu și nerecunoscând nicio altă temelie pentru credința creștină decât Sfintele Scripturi, Martin Luther a fost omul timpului său. Prin el, Dumnezeu a îndeplinit o lucrare mare pentru reformarea bisericii și pentru iluminarea lumii.” (*Istoria mântuirii*, p. 341).

Pentru aceasta, avea nevoie de o pregătire specială, o legătură

strânsă cu Dumnezeu, și aceasta nu o putea obține decât din studierea scripturilor.

„Luther folosea pentru studiu orice clipă liberă, după îndeplinirea datoriilor zilnice, lipsindu-se de somn și renunțând chiar și la timpul petrecut cu mesele lui umile. Cea mai mare plăcere a lui era studiul Cuvântului lui Dumnezeu. El găsisese o Biblie prinsă cu un lanț de peretele mănăstirii și se ducea adesea s-o citească. Când și-a întors fața de la Roma, el și-a întors și inima, iar de la data aceea separarea s-a adâncit până când el a rupt orice legătură cu biserica papală. Cu îndrăzneală, Luther și-a început lucrarea ca un erou al adevărului. Glasul i se auzea la amvon într-o avertizare solemnă și stăruitoare. El prezenta înaintea poporului caracterul ofensator al păcatului și învăța că este imposibil ca omul să-și micșoreze vina sau să scape de pedeapsa ei, prin faptele proprii. Nimic nu-l poate salva pe păcătos decât pocăința înaintea lui Dumnezeu și credința în Hristos. Harul Domnului Hristos nu poate fi cumpărat; este un dar fără plată.” (*Istoria mântuirii*, p. 342).

Cele 95 de teze ale lui Martin Luther au declanșat Reforma Protestantă în Germania.

Lumina de sub obroc trebuie scoasă

Lucrarea pe care a făcut-o Luther are un impact mare chiar și în zilele de astăzi. Putem observa că aici este vorba de consacrare deplină și de o dorință destul de mare de a-L mărturisi. Ce facem? Care este atitudinea noastră în aceste zile de pe urmă? Dragi tineri, Isus vine, vine curând! Cât de pregătiți suntem pentru revenirea Sa? Ce am făcut ca El să vină mai repede? Îl mai așteptăm? Flacăra credinței

parcă se stinge, și uităm să mai facem ceva ca să o întreținem. Așteptăm ca alte persoane să intervină, dar nu, aici ne înșelăm amarnic, noi suntem cei care trebuie să luptăm pentru Hristos! Noi trebuie să fim gata să ne aruncăm la picioarele Lui Isus și să spunem: „Doamne, folosește-mă cum știi mai bine în slujba Ta, acolo unde sunt eu!”

„Mulți merg în mod direct contra luminii pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său, pentru că ei nu citesc cărțile care conțin lumina și cunoștința despre avertismente, muștrări și înștiințări. Interesul față de lume, iubirea pentru modă și lipsa religiozității au întors atenția de la lumina lui Dumnezeu, dată în mod atât de milostiv, în timp ce cărțile și revistele care conțin erori circulă pretutindeni în toată țara. Scepticismul și necredința se dezvoltă pretutindeni. Lumina atât de prețioasă, venind de la tronul lui Dumnezeu, este ascunsă sub obroc. Dumnezeu va face răspunzător pe poporul Său pentru această neglijență. Trebuie să I se dea socoteală pentru fiecare rază de lumină pe care El a lăsat-o să lumineze pe cărarea noastră, fie că a fost folosită pentru înaintarea noastră în lucrurile cerești, fie că a fost respinsă, pentru că a fost mai plăcut să urmeze înclinațiile inimii.” (5 T., pg. 681).

Respingerea luminii îi ține pe oameni captivi, îi leagă cu lanțurile întunericului și necredinței. „Sufletul care refuză să asculte invitația milei, și face aceasta zi după zi, în curând va auzi cele mai urgente apeluri fără acea emoție care să-i miște sufletul. Ca împreună lucrători cu Dumnezeu, avem nevoie de cea mai fierbinte evlavie și mai puțină înălțare de sine. Cu cât este eul mai înălțat, cu atât mai mică va

fi credința în Mărturiile Duhului lui Dumnezeu... Cei care se încred cu totul în ei înșiși vor vedea din ce în ce mai puțin pe Dumnezeu în Mărturiile Spiritului Profetic.” (*Mărturia* nr. 31, p. 130, 1882).

Lucrarea trebuie adusă la îndeplinire degrabă, din oraș în oraș. Lumina care a fost așezată sub obroc trebuie scoasă și așezată în candelă, pentru a da lumină tuturor celor din casă. Mii de oameni din orașele noastre se află în întuneric, iar lui Satana îi convine întârzierea; căci această întârziere îi dă ocazia să lucreze în aceste câmpuri prin intermediul unor oameni influenți, care îi urmează planurile. Ne putem bizui acum pe bărbații noștri din funcții de răspundere, că își fac partea cu umilință și noblețe? Să se trezească, dar, străjerii! Niciunul să nu continue să fie indiferent față de această situație. Ar trebui să existe o trezire totală a fraților și surorilor din comunitățile noastre. Unde sunt oamenii care să lucreze, să studieze și să agonizeze în rugăciune ca Domnul Hristos? Noi nu trebuie să ne mărginim eforturile doar la câteva locuri.

„Dacă vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți în alta” (Matei 10:23). Să fie urmat planul Domnului Hristos. El a urmărit continuu ocazii de a Se angaja în lucrare personală, fiind gata întotdeauna să trezească interesul oamenilor, atrăgându-i la studiul Scripturilor. El a lucrat cu răbdare pentru oamenii care nu cunoșteau adevărul. În timp ce noi zăbovim sau pierdem vremea, plănuiind cum să ajun-

gem la sufletele care pier, Satana născocoște tot felul de metode de a împiedica lucrarea.

„Niciodată să nu vă ascundeți drapelul, niciodată să nu puneți lumina sub obroc sau sub pat, ci puneți-o într-un sfeșnic, ca să dea lumină pentru toți aceia care sunt în casă. Ați căutat înțelepciunea de a face tot binele pe care îl puteați face? Ați încercat să atrageți atenția celor cu care ați făcut cunoștință la adevărurile Bibliei? N-ați pus stindardul la spate, pentru că vă era rușine să fiți priviți ca un popor deosebit al lui Dumnezeu? „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele... se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său, împreună cu sfinții îngeri.” (5 T., p. 588).

„Nu e mai bine să faceți ceea ce Domnul v-a arătat lămurit că trebuie să faceți? Hotărâți-vă acum să părăsiți preferințele voastre, căile voastre și să ascultați de glasul Lui. Căutați-L pe Domnul cu cea mai mare râvnă, cu rugăciune smerită și călduroasă pentru înțelepciune și succes în efortul acesta. Apoi scoateți lumina de sub obroc, ducând-o

departe de locul ce pare cel mai favorabil pentru interesele voastre financiare, și de sub pat, ducând-o departe de locul cel mai convenabil pentru confortul vostru, și puneți-o în sfeșnic, astfel ca să poată lumina tuturor celor care sunt în casă.” (8 T., p. 76).

Este momentul în care trebuie să lucrăm. Avem o datorie solemnă de a lucra pentru Hristos. Este timpul să facem o reformă în viețile noastre și să menținem flacăra credinței aprinsă, să ne luptăm ca ea să fie dusă fiecărei persoane care nu L-a cunoscut pe Dumnezeu. Să ne facem timp să vorbim despre Isus, să ne rugăm pentru cei de lângă noi, să fim gata să ne tăgăduim pe noi înșine, răspunzând cu toții la chemarea Domnului! Haideți să scoatem flacăra de sub obroc și să o punem cu toții pe un munte înalt! Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimitemă!” (Isaia 6:8)

Dumnezeu să fie cu noi toți și El să ne ajute să fim vase de cinste în slujba Sa! Amin! ■

Contrafacerea

Cristian Paulescu

Dragi tineri, părinți și copii mă bucur că pot să împărtășesc cu voi câteva gânduri prețioase în această săptămână de rugăciune. Este un mare har că putem să avem momente de cercetare și de consacrare în aceste zile care par din ce în ce mai nesigure. Aș vrea să poposim în această oră de prelegere, lângă Acela care poate să facă din mine și din tine o torță, care să ardă neconținut. Vreau să Îl simți în aceste momente cum îți umple sufletul, și să auzi vocea Lui caldă, care vrea să ofere hrană și băutură pentru sufletul tău infometat și însetat. Oriunde ați fi în aceste momente când studiați aceste gânduri rugăți-vă: „Doamne, vreau să aud vocea Ta clar și fără bruiaje, vreau să îmi spui ce vrei de la mine în acest moment. Vreau să Te ascult cu toată atenția sufletului meu! < Vorbește-mi Doamne, căci robul tău asculta >”

La început...

Dumnezeu a creat și creează mereu, ceva original, pe când cel rău nu poate să ofere originalul, ci doar contrafaceri, mai pe limbajul nostru fake-uri. Care dintre aceste două opțiuni ți se pare mai familiară pentru tine: contrafacere (fake) sau original?

Dumnezeu a creat omul ca o ființă originală, dar Satana a intrat în tablou destul de devreme pentru a-l face pe om să păcătuiască, și să-l priveze astfel de nemurire.

Dumnezeu a întemeiat totul pe ascultare. El a oferit toate darurile minunate - viață, un caracter drept, stăpânire asupra pământului și un cămin frumos în Grădina Edenului. Apoi, le-a făgăduit că aceste binecuvântări vor continua la infinit cu o singură condiție: „Ascultă și vei trăi, nu asculta și vei muri”.

Dar după puțin timp a venit contrafacerea: „Hotărât, că nu veți muri... în ziua când veți mân-

ca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (Geneza 3:4,5). Și omul a ales opțiunea șarpelui. L-a atras mai mult contrafacerea. Și care a fost rezultatul?

„Prin păcat, a fost stricat chipul lui Dumnezeu în om și aproape că a fost șters.” (5 T., p. 743).

„Puțin câte puțin, Satana a pregătit calea pentru capodopera amăgirii lui. Încă nu și-a atins realizarea deplină a planurilor lui, dar și-o va atinge în ultima perioadă de timp rămasă, iar lumea va fi atrasă de partea înșelătoriei lui. Oamenii se lasă repede adormiți, legănați într-o siguranță fatală, pentru a nu se mai trezi decât la revărsarea mâniei lui Dumnezeu.” (Istoria Mântuirii, p. 398).

Contrafacerea pe timpul lui Moise

„Aaron a luat acum toiagul și l-a aruncat înaintea lui Faraon. Acesta s-a făcut șarpe. Împă-

ratul a trimis după „înțelepți și vrăjitori“ care „și-au aruncat și ei toiegele lor și s-au făcut șerpi; însă toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor.

În realitate, vrăjitorii nu au făcut ca toiegele lor să se prefacă în șerpi; ci, prin magie, înfăptuind de marele înșelător, ei au putut da această iluzie. Nu era în puterea lui Satana să transforme toiegele în șerpi vii. Prințul răului, deși posedă toată înțelepciunea și puterea unui înger căzut, nu avea puterea de a crea sau de a da viață; aceasta este o prerogativă ce aparține numai lui Dumnezeu.” (*Patriarhi și profeți*, p. 263).

Scumpi tineri, Satan este un mare magician. El poate să contrafacă ceva într-un mod frumos, dar nu uitați un sigur lucru, care contează cel mai mult: frumosul pe care îl creează el, este fără viață, oferindu-ne doar iluzii și baloane de săpun.

„Satana a făcut însă tot ce i-a stat în putere, el a înfăptuit o contrafacere. În felul acesta, prin contrafacerea sa, Satana și-a atins scopul de a-i încăpățâna pe egipteni în răzvrătirea lor și de a-l face pe Faraon să-și împietrească inima și să nu se lase înduplecat. Satana spera, de asemenea, să slăbească credința lui Moise și a lui Aaron în originea divină a misiunii lor.” (*Patriarhi și profeți*, p. 264).

Vrăjmașul încearcă să ne slăbească credința, încearcă să aducă îndoială în inimă și să pună în incertitudine misiunea noastră. Care a fost rezultatul contrafacerii lui Satana?

„Singurul rezultat a fost acela că s-a pregătit calea pentru manifestări și mai mari ale puterii și slavei divine și de a face și mai vădit, atât pentru israeliți, cât și pentru tot Egiptul, existența și suveranitatea adevăratului și vi-

ului Dumnezeu.” (*Patriarhi și profeți*, p. 334).

Haideți să lăsăm pe Dumnezeu să Își manifeste puterea și slava divină în sufletul nostru, în familia noastră și în biserica noastră.

Diferența dintre încumetare și credință

„Încumetarea este o contrafacere a lui Satana. — Credința nu se asociază cu încumetarea sub nicio formă. Doar cel care deține adevărata credință este în siguranță împotriva ispitei încumetării, deoarece încumetarea este contrafacerea lui Satana pentru credință. Credința apelează la făgăduințele lui Dumnezeu și evidențiază roadele ascultării. Încumetarea apelează, de asemenea, la făgăduințele lui Dumnezeu, dar le folosește în același mod în care le-a folosit și Satana, și anume pentru a scuza neascultarea.” (*Minte, Caracter, Personalitate*, vol. 2, p. 534).

„Credința i-ar fi determinat pe primii noștri părinți să aibă încredere în iubirea lui Dumnezeu și să respecte poruncile Lui. Încumetarea i-a condus la încălcarea Legii Sale, crezând, în același timp, că marea Lui iubire îi va scăpa de consecința păcatului lor. A cere favoarea Cerului, fără a îndeplini condițiile în virtutea cărora harul urmează a fi oferit, nu înseamnă credință. Credința veritabilă se întemeiază pe făgăduințele și prevederile Scripturii.” (Idem).

Contrafacerea harului

Harul lui Dumnezeu, care ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, astăzi

este contrafăcut într-un har iefțin, care te lasă să te complaci în păcat. La orice pas sunt capcane. Doar o viață legată cu Hristos în Dumnezeu ne mai poate ține astăzi în siguranță. Care este una dintre minciunile zilelor noastre? Iată ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu:

„Dacă nu ar exista alte dovezi, ar trebui să fie destul pentru creștin faptul că Satana nu face nicio deosebire între neprihănire și păcat, între cei mai curați și nobili apostoli ai lui Hristos și cei mai decăzuți slujitori ai lui Satana. Prezentându-i pe cei mai decăzuți dintre oameni ca fiind în cer, în poziții înalte, Satana spune, de fapt, lumii: Nu contează cât ești de rău; nu contează dacă vei crede sau nu în Dumnezeu și în Biblie. Trăiește cum îți place; cerul este oricum căminul tău.” (*Istoria mântuirii*, p. 396).

„Viața celor care mărturisesc a fi creștini, dar care nu trăiesc viața lui Hristos, e o bătaie de joc la adresa religiei. Fiecare persoană al cărei nume e scris în registrul bisericii are obligația de a-L reprezenta pe Hristos, dând pe față podoaba lăuntrică a unui duh blând și liniștit. Ei trebuie să

fie martorii Lui, făcând cunoscut avantajele umblării și lucrării, așa cum le-a dat exemplul Hristos. Adevărul pentru acest timp trebuie să apară în puterea lui în viața acelor care-l cred și trebuie să fie transmis lumii. Credincioșii trebuie să reprezinte în viața lor puterea Lui de a sfinți și înnobila.” (9 T. p. 22).

„Cel mai puternic bastion al viciului din lumea noastră, nu este viața nelegiuită a păcătoșilor abandonați sau a proscrisilor degenerați, ci o viață care pare virtuoaasă, onorabilă și nobilă, dar în care nutrit un păcat, este îngăduit un viciu... În felul acesta, geniul, talentul, simpatia și chiar faptele generoase și amabile pot deveni momeli ale lui Satana pentru a ademeni sufletele în prăpastia ruinei.” (*Educația*, p. 150).

Reforma față în față cu contrafacerea

„Înainte de revărsarea finală a judecăților lui Dumnezeu peste pământ, în mijlocul poporului lui Dumnezeu va avea loc o așa reînviore a evlaviei de la început, cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice. Duhul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate peste copiii Săi. În vremea aceea, mulți se vor despărți de bisericile acelea în care dragostea pentru lume a luat locul iubirii față de Dumnezeu și față de Cuvântul Său. Mulți, atât slujitori, cât și laici, vor primi cu bucurie acele adevăruri mari pe care Dumnezeu le-a rânduit să fie vestite în vremea aceea, pentru a pregăti un popor pentru a doua venire a Domnului.” (*Marea luptă*, p. 464)

„Vrăjmașul sufletelor dorește să împiedice această lucrare; și înainte ca timpul pentru o asemenea mișcare să vină, el va lucra ca să o prevină, prin introducerea unei contrafaceri sau imitații. În

acele Biserici pe care el le poate aduce sub puterea sa înșelătoare, el va face să pară că binecuvântarea specială a lui Dumnezeu este revărsată; în mijlocul lor se va manifesta ceea ce se va crede a fi un mare interes religios. Mulțimi de oameni se vor bucura că Dumnezeu lucrează miraculos pentru ei, în timp ce lucrarea este a unui alt spirit. Sub o mască a religiei, Satana va căuta să extindă influența sa asupra lumii creștine.” (Idem).

Recunoașteți astăzi persoana sau sistemul prin care se încearcă să se facă „reforma”? Dragi tineri, astăzi asistăm la o pseudo-reformă a vrăjmașului.

Se pune acum o întrebare: noi suntem implicați în reformă sau pseudo-reformă? În această bătaie nu există neutralitate. Cu ce suntem noi implicați în ultima mare reformă pe care vrea să o facă Dumnezeu? Nu cumva este posibil să avem aceeași atitudine ca și Nero, care, în timp ce țara ardea, el cânta din liră?

Trăim într-o societate care este din ce în ce mai rezistentă la șocul păcatului. Am pierdut capacitatea de a roși când păcătuim. Semănăm critică, neîncredere, vrăjmășie și dezorganizare. Am început să vorbim, să gândim, să arătăm și să acționăm la fel ca lumea din jurul nostru. Ne pierdem caracterul distinctiv, de popor al lui Dumnezeu și este din ce în ce mai greu să facem distincția dintre creștini și necreștini. Citim aceleași romane, privim aceleași imagini, participăm la aceleași concerte și frecventăm aceleași locuri de distracție. Nivelul adaptării noastre la cealaltă împărăție crește în loc să scadă. Să ne punem întrebarea: Suntem reformatori sau deformativi?

„Niciun om nu este sigur, nici măcar o zi sau o oră fără rugă-

ciune. În mod deosebit trebuie să-L rugăm pe Domnul pentru înțelepciunea de a înțelege Cuvântul Său. Aici sunt descoperite ademenirile ispititorului și mijloacele prin care i se poate împotrivi cu succes. Satana este expert în citarea Scripturii și în a-și pune propria interpretare asupra pasajelor prin care nădăjduiește să ne facă să cădem. Trebuie să studiem Biblia cu inima umilită și să nu pierdem niciodată din vedere dependența noastră de Dumnezeu. În timp ce trebuie să fim continui atenți la planurile lui Satana, trebuie să ne rugăm continuu în credință: „Și nu ne duce în ispită.” (*Marea luptă*, p. 530).

Apogeul contrafacerii

„Ca apogeu al mării drame a amăgirii, Satana însuși Îl va imita pe Domnul Hristos. Se va arăta printre oameni, ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire uimitoare, semănând cu descrierea Fiului lui Dumnezeu, dată de Ioan în Apocalipsa (Apocalipsa 1:13-15). Slava care-l va înconjură nu va fi întrecută de nimic din ceea ce a văzut ochiul muritor până atunci. În văzduh va răsună strigătul de biruință: „A venit Hristos! A venit Hristos!”

Oamenii vor cădea la pământ și i se vor închina, în timp ce el își va ridica mâinile și va rosti o binecuvântare asupra lor, așa cum îi binecuvânta Domnul Hristos pe ucenicii Săi, când era pe pământ. Glasul lui va fi blând, liniștit și foarte melodios. În cuvinte duioase, pline de milă, el va prezenta unele din acele adevăruri cerești, pline de har, pe care le rostea Mântuitorul. Va vindeca bolile oamenilor și, apoi, asumându-și caracterul lui Hristos, va pretinde că a schimbat Sabatul cu duminica și le va porunci tuturor să

sfințească ziua pe care a binecuvântat-o.” (*Marea Luptă*, p. 624).

Redeșteptarea adevărată

„Domnul Hristos așteaptă cu mult dor să se manifeste în biserica Sa. Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 69).

Isus așteaptă să fie dorit. Din nefericire, în dreptul multora dintre noi, așteaptă în zadar. Cum este viața ta chiar acum? Este rece sau fierbinte pentru El? Ești prea ocupat ca să mai citești Biblia? Ești prea obosit ca să te mai rogi? Ești prea îndrăgostit de tihnă și de confortul acestei lumi, ca să te mai deranjezi să lucrezi pentru Împărăție? Nu ești cumva un rătăcitor prin pustia formalismului arid? Cum este credința ta? Vie, mereu crescândă? Te apropii din ce în ce mai mult de Dumnezeu? Care este relația ta cu Dumnezeu?

Dragi tineri, este posibil să fim în aceste momente „pacienți”, aflați în comă în Serviciul de Urgențe al cerului și avem nevoie să fim atinși de puterea divină chiar acum, pentru ca să fim salvați din ghearele morții spirituale. Isus vrea să te ducă într-un loc mai bun. Vrea să te cuprindă în brațe și să-ți vindece sufletul. Vrea să fii convins că El este real, și că poate să dea vieții tale o nouă țință, o bucurie mai presus de orice așteptări. Vrei să mergi cu El?

„De nimic nu se teme Satana atât de mult ca de aceea ca poporul lui Dumnezeu să libereze calea, îndepărtând orice piedică, astfel încât Domnul să poată turna Duhul Său asupra bisericii lăncezite și asupra unei adunări nepocăite. Dacă ar fi după Satana, n-ar mai avea loc niciodată

o redeșteptare, mare sau mică, până la vremea sfârșitului. Dar noi n-am fost lăsați în necunoștință în ce privește amăgirile sale. Este cu putință să ne împotrivim puterii sale. Când calea pentru Duhul lui Dumnezeu este pregătită, va veni și binecuvântarea. Dacă Satana nu poate să închidă ferestrele cerului ca ploaia să nu mai poată veni pe pământ, cu atât mai mult nu va putea împiedica o ploaie de binecuvântare de a cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Nelegiuirile și demonii nu pot împiedica lucrarea lui Dumnezeu, și nici nu pot opri prezența Sa de la adunările poporului Său, dacă ei, cu inimile supuse și smerite, își vor mărturisii și îndepărta păcatele lor, și se vor prinde cu credință de fâgăduințele Sale.” (*Solii pentru tineret*, p. 102).

Apel pentru tine

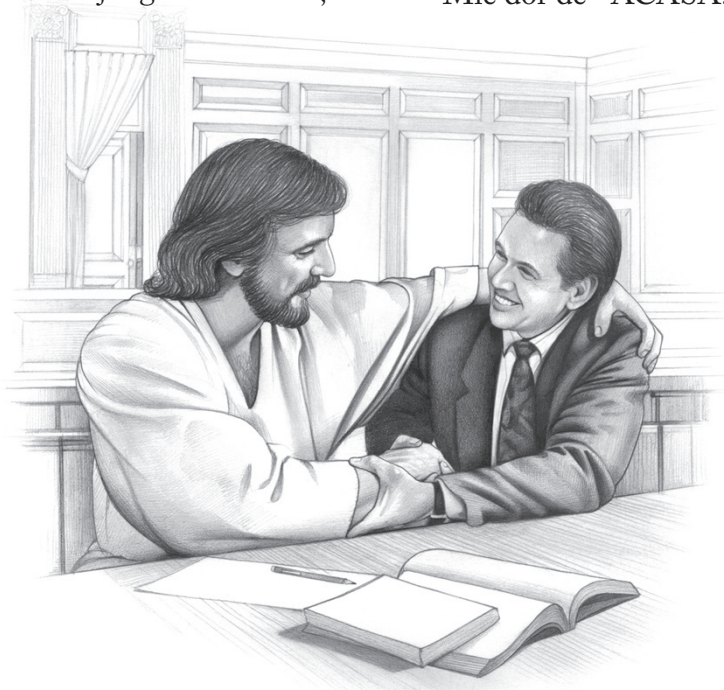
Dragi tineri, ne stă în față ultima mare criză. Ce ne va ține pe noi în siguranță atunci? Experiențele pe care le avem astăzi cu Dumnezeu. Nu există nimic mai frustrant, decât să fii creștin și să nu-L cunoști pe Isus. Trebuie să ajungem la o relație

atât de personală, încât propria noastră voință să fie absorbită de voința Lui. Hristos ne-a spus că putem fi creștini vii doar dacă Îl căutăm zilnic. Am fost creați ca să relaționăm cu Dumnezeu. Cum putem face aceasta?

„Nimeni nu este practic mai neajutorat, dar de fapt invincibil, ca sufletul care își simte nimicnia și se bizuie total pe meritele Mântuitorului. Prin rugăciune, prin studierea Cuvântului Său, prin credința în prezența Sa constantă, cea mai slabă ființă omenească poate trăi în continuare cu Hristos cel viu, iar El o va ține cu o mână care nu-i va da drumul niciodată.” (*Divina vindecare*, p. 136).

În momentul acesta, te rog, din adâncul sufletului meu, prinde-L pe Isus de mână și spune-I: „Doamne, îți cer iertare pentru trecutul meu. Sunt aici pentru că am nevoie de Tine. Isus, vreau să fiu al Tău și vreau să fii al meu. Vreau să îmi fii tovarăș zi de zi. Îmi doresc ca puterea Ta divină să curgă prin mine, astfel încât oamenii să fie atrași către Tine. Iar de astăzi, doresc să călătorim împreună spre Casă.

Mie dor de -ACASĂ.” ■

Resuscitarea credinței

Slavic Popa

Cea mai importantă solie

„Am văzut apoi pe îngerul al treilea (Apocalipsa 14:9-11). Îngerul care mă însoțea a spus: „Înfrișătoare este lucrarea lui. Teribila este misiunea sa. El este îngerul care trebuie să aleagă grâul de neghină și să sigileze sau să lege grâul pentru grânarul ceresc. Aceste lucruri trebuie să absoarbă în întregime mintea și întreaga atenție.” (*Evenimentele ultimelor zile*, p. 11).

Solia îngerului al treilea, prin natura sa solemnă, ne avertizează împotriva sistemului fals de închinare, care este promovat, conform Spiritului Profetic, de către Biserica Romano-Catolică, ce dorește să-și impună autoritatea sa în fața lumii, uzurpând-o pe cea a lui Dumnezeu, prin im-

punerea sabatului fals: duminica. Ni se dă avertizarea: „dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat...” (Apocalipsa 14:9). Aceasta include, de asemenea, Sabatul sfânt, Reforma Sanitară și „aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Cel rău face tot posibilul să îngrădească orice cale de acces a acestei solii către lume. „Satan a determinat o stare de lucruri prin care proclamarea soliei îngerului al treilea să fie îngrădită... Nu trebuie să fie nicio scădere a adevărului, nicio înăbușire a soliei pentru acest timp. Solia îngerului al treilea trebuie să fie întărită și confirmată... S-a vorbit prea

mult pe ocolite în proclamarea soliei. Solia nu a fost dată așa de clar și de distinct, cum ar fi trebuit.” (*Evanghelizarea*, p. 320 engl.).

Un scurt istoric al Reformei Protestante

„Noi trebuie să vedem în istorie împlinirea profeției, să studiem lucrurile Providenței în marile mișcări reformatoare și să înțelegem desfășurarea evenimentelor în pregătirea națiunilor pentru conflictul final al mării confruntări.” (8 T., p. 307).

La 10 noiembrie 1483, în localitatea Eisleben, Germania, se naște Martin Luther. Un tânăr deosebit, de talia lui Neemia, Ilie și Ioan Botezătorul; cel care, prin curajul credinței sale, a declanșat marea Reformă Protestantă – mișcare religioasă considerată a

fi cea mai importantă revoluție din istoria omenirii. La câțiva ani după începutul Reformei, Luther spunea: „Dumnezeu nu numai că mă conduce, El mă împinge înainte. El mă trage după Sine. Eu nu sunt stăpân pe mine. DORESC SĂ TRĂIESC ÎN LINIȘTE, dar sunt aruncat în mijlocul frământărilor și revoluțiilor.” (*Marea Luptă*, p. 123).

Inițial, Luther se pregătea să devină avocat, însă Dumnezeu, în providența Sa, îi schimbă direcția profesională, făcându-l constructor în marele templu duhovnicesc. Și astfel, la 22 de ani, el devine călugăr din ordinul Augustin. Este dominat de un profund sentiment al nevredniciei sale, dedicându-se, din această cauză, ascetismului, pentru a ajunge la purificare. În anul 1510 pleacă în pelerinaj la Roma. În timp ce urca treptele Santei Escala, în genunchii înroșiți de sânge, aude în spatele lui o voce: „Cel neprihănit va trăi prin credință.” Acest gând a fost scânteia care a aprins flacăra credinței autentice, răspândind speranța mântuirii pentru întreaga lume ce se afla în întunericul medieval. Doctrina justificării prin credință, și nu prin fapte, ori acte de penitență, a constituit elementul principal al învățăturilor sale, bazat fiind pe Romani 1:16, 17.

De fapt, acest concept al Evangheliei este sâmburele sau chivotul soliei celui de-al treilea înger. Și dacă neprihănirea Domnului Isus, care se capătă doar prin credință, a constituit sprijinul și tăria lui Luther, în lupta cu taina nelegiurii, și a fost biruitor, și pentru noi astăzi reprezintă același lucru. Platoșa neprihănirii este puterea, elementul cheie pentru îndeplinirea cu succes a mandatului nostru misionar față de lume. „Fiule, păstrează-ți inima mai mult decât orice...” (Prover-

bele 4:23) spune Cuvântul. Cum? Îmbrăcând această armătură care, conform cu Efeseni 6:11-17, trebuie îmbrăcată în întregime, ca să putem face față tuturor UNELTIRILOR diavolului.

Indignat din cauza indulgențelor

Pe data de 31 octombrie 1517, Luther a publicat cele 95 de teze, și le-a afișat public pe ușa catedralei din Wittenberg. Ele au constituit o reacție la activitățile mercantile, nebiblice, ale vânzării de indulgențe, de către călugărul dominican Tetzl. El (Tetzl) declara că, în virtutea certificatelor sale de iertare, toate păcatele pe care cumpărătorul ar dori să le facă după aceea, îi vor fi iertate, și că nici pocăința nu mai era necesară.” (*Marea luptă*, p. 125). Acest lucru l-a revoltat pe Luther. Nu prin bani, ci prin pocăință sinceră se capătă iertarea. Într-adevăr, când încercăm să obținem mântuirea noastră în virtutea faptelor de caritate sau prin manevre financiare, fără harul lui Hristos, fără mărturisire și părere de rău pentru păcate și, implicit, fără pocăință, nu stabilim noi doctrina indulgențelor, pe baza acelorași principii similare, precum făcea Tetzl? Acea perioadă de conflict a constituit un punct de cotitură important în istoria omenirii... Reforma începuse.

Istoria indulgențelor

Controversatele indulgențe au fost abandonate, teoretic, de către Biserica Catolică, în 1567 și, practic, în 1960. Dar faimoasele indulgențe au fost reintroduse, spre entuziasmul și uimirea multora,

începând cu jubileul declarat de către Papa Francisc.

Tocmai din cauza indulgențelor, care nu făceau altceva decât să promoveze păcatul, anulând sângele lui Hristos, a început marea Reformă Protestantă. Oare, reintroducerea lor astăzi, să aibă o semnificație similară? Să fie acesta un semn, că o reformă adevărată va fi declanșată în cadrul protestantismului? Trebuie ca flacăra credinței să ardă mai puternic în sfeșnicul Laodiceei. Un amănunt interesant este consemnat în cartea *Marea Luptă*, referitor la natura doctrinei indulgențelor. Numind-o astfel, înțelegem că nu este vorba de o simplă practică de negoț, ci include lucruri mult mai adânci. În ce constă această doctrină?

„Iertarea tuturor păcatelor trecute, prezente și viitoare și eliberarea de toate durerile și pedepsele ce decurgeau din ele, erau făgăduite tuturor acelor care se înscriau în războaiele pontifului, pentru a-și extinde stăpânirea vremelnică, pentru a-și pedepsi vrăjmașii

sau pentru a extermina pe acei care îndrăzneau să-i conteste supremația spirituală.” Ascunde această doctrină a indulgențelor, persecuția? Timpul ne va spune.” (*Marea luptă*, p. 56).

Continuitatea protestului

La 31 octombrie 2016, în orașul Lund din Suedia, țara urmașilor lui Olaf și Laurențiu Petri, a avut loc o adunare importantă de unificare între Biserica Catolică și Biserica Reformată luterană. Această mică țară, care devenise cândva una din fortărețele protestantismului, și-a schimbat direcția de gândire, asociindu-se din nou cu sistemul de care a fost separată atâta timp. Această întâlnire de importanță istorică s-a realizat cu ocazia celor 500 de ani de la Marea Schismă între cele două biserici. Aici Luther, figurat vorbind, poate fi văzut dând mâna, în semn de împăcare, cu episcopul de Roma. Cu acea ocazie, Papa Francisc a declarat: „Miracolul unirii a început.” (<http://www.quintinmoore.com/2014/10/04/the-miracle-unity-has-begun/>).

Întreita alianță ce privește spiritismul, protestantismul și romanismul, putem spune că s-a format. Nimeni nu mai protestează. Tăcerea, referitor la acest subiect, este misterioasă și ciudată. Spiritul Profetiei spune: „Romanismul, ca sistem, nu este astăzi mai în armonie cu Evanghelia lui Hristos, decât în oricare altă perioadă anterioară din istoria lui.” (*Marea luptă*, p. 564). „Papalitatea prezintă acum lumii o față mai plăcută... Ea s-a îmbrăcat în veșminte asemănătoare lui Hristos, dar a rămas neschimbată.” „Declarația pusă în circulație în țările protestante, că Romano-Catolicismul se deosebește mult mai puțin acum de protestantism,

„Papalitatea prezintă acum lumii o față mai plăcută... Ea s-a îmbrăcat în veșminte asemănătoare lui Hristos, dar a rămas neschimbată.” – E.G.White

decât odinioară, nu este lipsită de temei. O schimbare a avut loc; dar schimbarea nu este la papalitate. Catolicismul se aseamănă mult cu protestantismul contemporan, deoarece protestantismul a degenerat în mare măsură față de zilele reformatorilor.” (*Marea Luptă*, p. 570, 571).

Isus sau Baraba

Atunci când a fost judecata Mântuitorului la Ierusalim, la un moment dat, Pilat le-a oferit o alternativă oamenilor: „Pe care din amândoi voțiți să vi-l slobozesc?” „Pe Baraba”, au răspuns ei.” (Matei 27:21).

Baraba se aseamăna în multe privințe cu Isus Hristos. Numele său era alcătuit din două cuvinte: Bar - fiu, ava - tată, adică fiul tatălui. Mai purta și numele Isus: Isus Baraba. Ca apartenență politică, era lider al unei grupări ce milita pentru eliberarea poporului de sub jugul roman. Un astfel de lider era foarte apreciat și privit ca un Mesia sau salvator al neamului. Oamenii din poporul lui Dumnezeu erau în fața unei alegeri cruciale. „Care din cei doi va deveni liderul nostru?” Prin lipsa lor de discernământ nu făceau diferența. Totuși, Baraba era lumesc și nu se potrivea cu caracterul fără pată al lui Isus Hristos. În funcție de gustul și înclinația noastră, alegem generalul căruia îi încredințăm viața noastră. Dis-

cernem pe adevăratul Mesia? Căruia din cei doi i-am predat viața noastră? „Când Domnul Hristos a fost pe pământ, lumea a preferat pe Baraba. Astăzi lumea și bisericile fac aceeași alegere. Scenele trădării, ale lepădării și răstignirii vor fi repetate, și anume pe o scala cu mult mai mare...” (*C.B.N.T.*, p. 42).

David și Goliat – Aplicație modernă

Și acum, înfricoșătoarea provocare a fost lansată de „marele Goliat” către creștinătatea sleită de puteri și epuizată; dacă se găsește cineva să intre pe arena lumii și să poarte bătălia decisivă... Glasul lui Goliat, asemenea unui leu, care caută pe cine să înghită, răsună prin văzduh, ceea ce face pe „israeliți” să tremure de frică și să tacă la provocările lui. Ei se justifică pentru neputința lor, că „nu putem să ne luptăm cu poporul acesta” și „înaintea noastră și față de „el” parcă suntem niște lăcuste.” (Numeri 13:33). „Cine se poate asemana cu el și cine poate să lupte cu el?” (Apocalipsa 13:4). Într-adevăr, lupta este asimetrică... Goliat nu înceta să arunce ocară asupra lui Israel.

În acele zile, Isai trimite pe David - un alt înger, ca să întâlnească pe cei trei fi ai săi, cele trei solii îngerești, cu hrană spirituală și să aducă vești de pe front. Auzind David cuvintele filisteanului,

s-a înflorat și i-a crescut indignarea. „Am auzit glasul Domnului întrebând: „Pe cine să trimet, și cine va merge pentru noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă.” (Isaia 6:8). Și astfel, îmbrăcând armura lui Dumnezeu, nu a lui Saul, David a fost biruitor. Caracterul nu se poate împrumuta. Niște pietre atât de mici, o victorie atât de mare. Pietre șlefuite de pâraul Duhului Sfânt; deși avea cinci, doar una a fost suficientă pentru luptă: credința. „Ei l-au biruit prin sângele Mielului, și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.” (Apocalipsa 12:11).

Totuși, înainte de a da lupta cu fiara și cu semnul ei, lupta cea mai importantă care trebuie dusă, este cu noi înșine. Nimeni nu poate ajunge biruitor asupra eului personal, care e mai fioros decât „Goliat”, dacă nu se consacră în totalitate Domnului; aceasta înseamnă să nu-și iubească viața chiar până la moarte. Jumătățile de măsură trebuie eliminate din caracter, prin Harul lui Dumnezeu, care mai este încă la dispoziția fiecărui tânăr și tânără. Să facem alegerea potrivită. Primește-L pe Isus în viața ta și împărtășește-te de cina Sa cea tainică. Tu și El. Tu poți să fii biruitor. Tu vei fi biruitor. De partea noastră este cea mai puternică armată, așa că, să nu ne fie frică: prin credință vom fi mai mult decât biruitori.

„Lucrarea de biruire a răului trebuie să fie realizată prin credință. Cei care merg pe câmpul de bătaie vor vedea că trebuie să-și pună întreaga armură a lui Dumnezeu. Scutul credinței va fi apărarea lor și îi va face apti pentru a câștiga biruința. Nimic altceva nu va fi de vreun folos, în afară de aceasta - credința în Domnul

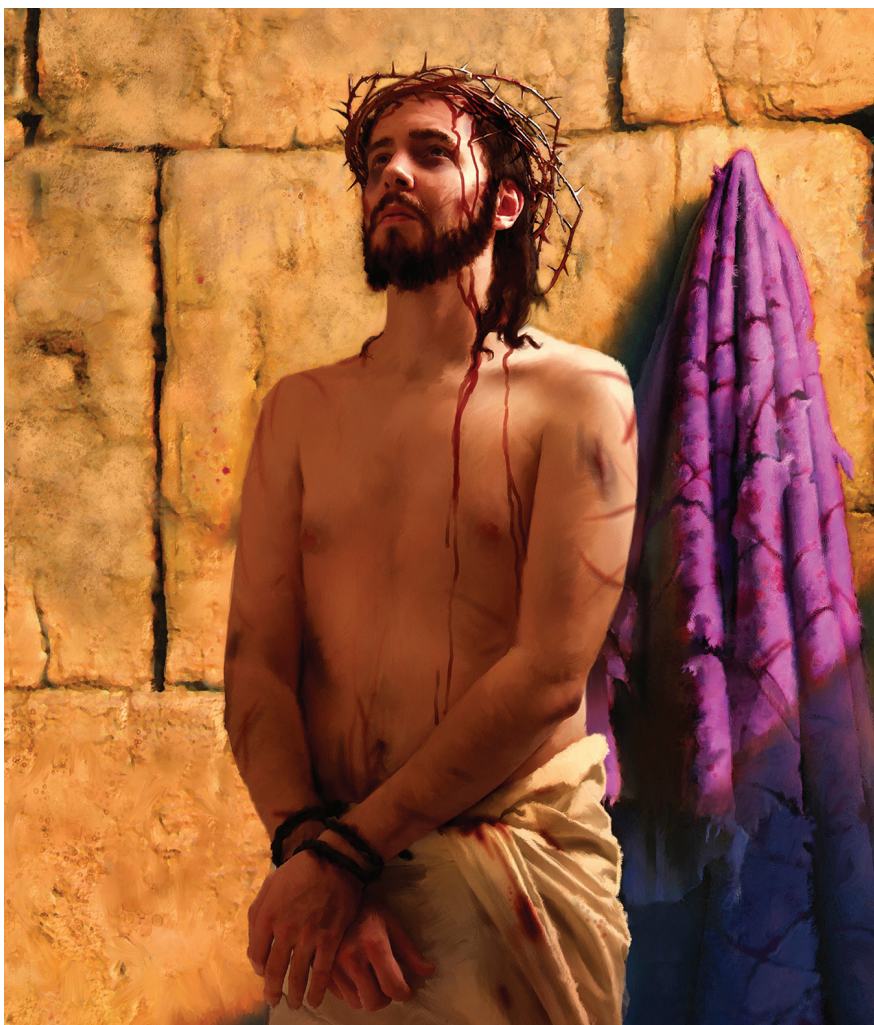
oștirilor și ascultarea de ordinele Sale...” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 182, 183).

„V-am scris tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul Domnului rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău. Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor, și laudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac. Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă, și după cum ați auzit că are să vină antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul cel de pe urmă.” (1 Ioan 2:15-18).

Concluzie

„Întrebarea de cea mai vitală importanță pentru acest timp este: Cine este de partea Domnului? Cine se va uni cu îngerul în transmiterea soliei adevărului către lume? Cine va primi lumina care urmează să umple întreg pământul cu slava lui? Acei care cultivă lumina pe care o au, vor primi mai multă.” (*Solii Alese*, vol. 3, p. 426).

„Forțele lui Satan nu vor triumfa niciodată. Biruința va fi de partea soliei îngerului al treilea. Așa cum Comandantul oștirii Domnului a dărâmat zidurile Ierihonului, tot așa va birui și poporul Domnului, care păzește poruncile Lui, și toate forțele care i se opun vor fi înfrânte.” (*Evenimentele ultimelor zile*, p. 43). ■

Pentru ce ești gata să mori?

Cristian Rădoiaș

Dragul meu tânăr cititor sau ascultător, părinte sau bunic, să ne imaginăm că în această încăpere, în acest moment, prin ușa întredeschisă se furișează o persoană cu o sabie în mâna dreaptă. Este puternic, și prin purtarea lui arată că se poate lupta cu oricine. Nu crede în Dumnezeuul tău și urăște pe toți care se încred în El. Te caută cu privirea. Nu-l interesează averea ta, familia ta sau cu cine te vei căsători, studiile tale, telefonul tău sau ce haine porți, ci îl interesează răspunsul la o singură întrebare, răspuns care este decisiv și pentru tine și pentru el. Cu un glas puternic te întreabă: Crezi în Dumnezeuul adevărat? Ești pregătit să mori pentru El?...Dragul meu, ce răspuns poți să-i dai?...

Cu toate că ne aflăm în primăvara anului 2017, pot spune că ne așteaptă cât de curând „iar-na creștinului”. Sunt aproximativ 500 de ani de când marele reformator Martin Luther, condamnat de Roma, declara cu putere: „Nu știu ce urmează să aibă loc, nici nu mă frământ să știu... Oriunde ar cădea trăsnetul, sunt fără teamă. Nicio frunză nu cade fără voia Tatălui nostru. Cu mult mai mult Se va îngriji El de noi! Este un lucru ușor să mori pentru Cuvânt, din moment ce Însuși Cuvântul, care S-a făcut trup, a murit. Dacă murim împreună cu El, vom trăi împreună cu El; și trecând prin ceea ce a trecut El înaintea noastră, vom fi acolo unde este El și vom locui împreună cu El pe vecie.” (*Marea luptă*, cap. *Despărțirea de Roma*).

Acela care dorește să predice Cuvântul lui Hristos în lume trebuie să se aștepte la moarte în orice clipă.

„Împotrivirea este partea tuturor acelor pe care Dumnezeu îi folosește pentru a prezenta adevărurile care au o aplicație deosebită pentru vremea lor. Astfel, pentru zilele lui Luther era un adevăr prezent - un adevăr deosebită importanță pentru vremea aceea; există însă un adevăr prezent și pentru biserica de astăzi. Acela care face totul după sfatul voii Sale a găsit cu cale să-i pună pe oameni în diferite situații și să le încredințeze îndatoriri speciale pentru vremurile în care trăiesc și pentru condițiile în care se găsesc. Dacă aceștia vor prețui lumina care le-a fost dată, li se va

descoperi o privire mai profundă a adevărului. Dar adevărul nu este astăzi mai dorit de majoritatea oamenilor de cum a fost dorit de papistașii care s-au împotrivit lui Luther. Există și azi, ca în veacurile trecute, aceeași dispoziție de a primi teoriile și tradițiile oamenilor în locul Cuvântului lui Dumnezeu. Aceia care prezintă adevărul pentru vremea aceasta, nu trebuie să se aștepte să fie primiți mai bine decât au fost primiți reformatorii. Marea luptă dintre adevăr și rătăcire, dintre Hristos și Satana, trebuie să crească în intensitate până la încheierea istoriei acestei lumi.” (*Marea luptă*, cap. *Luther înaintea Dietei*).

Să ne oprim cu meditația asupra unor persoane din Sfânta Scriptură care, prin atitudinea lor, au răspuns afirmativ la întrebarea pusă la început: Ești pregătit să mori pentru El?

Trei robi în Babilon

Cred că istoria celor trei tineri este foarte actuală pentru noi, cei de astăzi. Vremea cuptorului încălzit de șapte ori cred că este foarte aproape, de aceea, este vital ca atunci când va trebui să stăm în fața lui, să știm exact ce trebuie să facem. Nebucadnețar, împăratul Babilonului, uitând pe Dumnezeu adevărat, dar având în minte visul cu chipul de aur, dorea ca toți să i se închine lui, iar împărăția pe care o conducea să fie veșnică. S-a înălțat un chip, s-a dat un ordin și în ziua rânduită, o mulțime imensă „din toate popoarele, națiunile și limbile” s-a adunat în câmpia Dura.

„În ziua aceea memorabilă, puterile întunericului păreau că au câștigat o biruință categorică; se intenționa ca închinarea la chipul de aur să devină legată permanent de formele de idolatrie instituite și să fie recunoscută ca

religie de stat a țării. Satan nădăjduia prin aceasta să înfrângă planul lui Dumnezeu de a face, prin prezența Israelului captiv în Babilon, un mijloc de binecuvântare pentru toate popoarele păgânătății. Dar Dumnezeu hotărâse altfel. Nu toți și-au plecat genunchiul în fața simbolului idolatru al puterii omenești.” (*Profeti și Regi*, cap. *Cuptorul de foc*).

Când cei trei evrei stăteau înaintea împăratului, el era convins că ei posedă ceva pe care ceilalți înțelepți din împărăția lui nu-l posedau. Ei fuseseră credincioși în îndeplinirea oricărei îndatoriri. El urma să-i treacă printr-o altă probă. Dacă își vor arăta bunăvoința de a se uni cu mulțimea în adorarea chipului, va fi bine pentru ei; „dar dacă nu vă veți închina”, a adăugat el, „veți fi aruncați pe dată în mijlocul unui cuptor aprins”. Apoi, cu mâna îndreptată în sus ca sfidare, a întrebat: „Care este Dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?”

Stând liniștiți în fața cuptorului, tinerii au răspuns: „Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate”. Credința lor s-a întărit atunci când au declarat că Dumnezeu va fi proslăvit prin eliberarea lor, și cu asigurarea biruitoare, născută din încrederea deplină în Dumnezeu, au adău-

gat: „Și chiar dacă nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!” (Idem, cap. *Cuptorul cu foc*).

Dumnezeu nu i-a uitat pe ai Săi. Când martorii Lui au fost aruncați în cuptorul aprins, Mântuitorul li S-a descoperit în persoană și împreună, mergeau prin mijlocul focului. În prezența Domnului căldurii și al frigului flăcările și-au pierdut puterea mistuitoare.

Cei trei tineri evrei au mărturisit în fața întregului popor al Babilonului credința lor în Acela Căruia I se închinau. Ei s-au încrezut în Dumnezeu. În ceasul încercării lor, și-au adus aminte de făgăduința: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43:2).

„Învățăturile, care trebuie scoase din experiențele tinerilor evrei de pe câmpia Dura, sunt im-

portante. În zilele noastre, multor slujitori ai lui Dumnezeu, cu toate că nu sunt făcători de rele, le va fi dat să sufere umilințe și abuzuri din mâinile acelor care, inspirați de Satan, sunt plini de invidie și fanatism religios. Mânia omului va fi trezită îndeosebi împotriva acelor care sfințesc Sabatul poruncii a patra; și, în cele din urmă, un decret universal îi va denunța pe aceștia ca meritând moartea.

Timpul de suferință dinaintea poporului lui Dumnezeu va cere o credință care să nu se clatine. Copiii Săi trebuie să facă cunoscut că singurul obiect al închinării lor este El și că niciun motiv, nici chiar viața însăși, nu-i poate determina să facă cea mai mică concesie închinării false. Pentru inima credincioasă, poruncile oamenilor mărginiți și păcătoși se vor prăbuși fără însemnătate în fața Cuvântului veșnicului Dumnezeu. Adevărul va fi ascultat, chiar dacă urmarea este închisoarea, exilul sau moartea.

Așa cum a fost în zilele lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, tot așa și în perioada de încheiere a istoriei pământului, Dumnezeu va lucra cu putere în favoarea acelor care vor sta neclintiți pentru dreptate. Acela care a umblat cu demnitatea iudei în cuptorul încins, va fi cu urmașii Săi oriunde se vor afla.” (Idem, cap. *Cuptorul de foc*).

Adevărata credință este probată în valea Dura, atunci când toți cei din jurul tău fac același lucru, când toți din jurul tău se compromit, și când se pune o enormă presiune asupra ta, cerându-ți-se să faci și tu la fel ca ei. În astfel de momente cruciale, dacă ești cu adevărat un vas ales de Dumnezeu, nu te vei compromite, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătești!

Și tu și eu vom ajunge la un moment dat în vale, în mijlocul unor

oameni la fel ca și noi, dar care pun preț mai mult pe viața aceasta decât pe viața viitoare. Ce vei face? Vei alege calea compromisului? Au fost unii creștini care au ales această cale. Au fost unii care s-au compromis o singură dată în viață, dar au plătit cu amar acel moment de cădere. Tu ce vei face, ce vei alege, ce vei prețui mai mult?

Cu sabia în teacă

Poate că vi s-a întâmplat să vă poreclească colegii de școală, sau prietenii „pocăitul”. Mi-aduc aminte cu tristețe de momentele când nu m-am comportat ca un copil a lui Isus la această provocare. Îmi dau seama că nu-L descoperisem pe El în viața mea.

De multe ori suntem și astăzi provocați și aș dori să ne gândim de două ori înainte de a răspunde. Este o singură soluție, dacă ne dorim ca viața noastră să fie neprihănită, asemenea celei a Domnului Isus Hristos, și anume: de a sta calm când celălalt „te calcă pe picior”, de a zâmbi când celălalt îți vorbește și acționează mânios.

Să-l urmărim pe Petru, ucenicul Domnului Isus, înainte și după convertirea sa.

Isus se afla cu ucenicii la cina cea de taină, când le declară: „În noaptea aceasta toți veți avea un prilej de poticnire; pentru că este scris: „Voi bate Păstorul, și oile vor fi risipite.” Petru i-a zis: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea.” Și Isus i-a zis: „Adevărat îți spun că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori.” Dar Petru i-a zis cu și mai multă tărie: Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine. Și toți ceilalți au spus același lucru.” (Marcu 14:27-31).

„Când Petru spunea că-L va urma pe Domnul său chiar și la

închisoare și la moarte, așa se și gândea să facă; dar el nu se cunoștea pe sine. În ascunzișurile inimii lui erau elemente de răutate, pe care împrejurările urmau să le scoată în evidență. Dacă el nu-și dădea seama de primejdia în care se afla, lucrurile acestea puteau să-l ducă la ruină veșnică. Mântuitorul a văzut în el o iubire de sine și o siguranță care urmau să copleșească până și iubirea pentru Hristos. În experiența lui se manifestaseră multă slăbiciune, multe păcate necrucificate, un duh de nepăsare, un temperament nesfințit și o intrare necugetată în ispită. Avertismentele pline de gravitate ale lui Hristos erau o invitație la cercetarea inimii. Petru avea nevoie să nu se încreadă în sine și să aibă o încredere mai profundă în Hristos. Dacă ar fi primit avertismentul cu umilință, L-ar fi rugat pe Păstorul turmei să-și apere oaia. Când era gata să se înece pe Marea Galileei, el striga: „Doamne, scapă-mă? (Matei 14:30). Atunci, Domnul Hristos și-a întins mâna ca să-l prindă. Tot așa și acum, dacă L-ar fi rugat pe Isus: „Scapă-mă de mine însumi”, El l-ar fi ajutat. Dar Petru simțea că nu era crezut, și lucrul acesta era prea dureros pentru el. S-a simțit jignit și de aceea s-a încăpățânat și mai mult să se încreadă în sine.” (*Hristos, lumina lumii*, cap. *Să nu vi se tulbure inima*).

După câteva ceasuri, Petru reacționează firesc, în mânia sa. El a scos repede sabia, încercând să-L apere pe Domnul său, dar n-a făcut decât să taie urechea slujitorului marelui preot. Când Domnul Hristos a văzut ceea ce s-a întâmplat, și-a dezlegat mâinile, deși era ținut cu strășnicie de soldații romani, și, spunând: „Lăsați-i! Până aici!”, S-a atins de urechea rănită, și ea s-a vindecat

imediat. Apoi i-a spus lui Petru: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?”, o legiune pentru fiecare ucenic.

Nu prin acțiuni de felul acesta suntem pregătiți să murim pentru credință. Dacă îl urmărim pe Petru în continuare, îl întâlnim în jurul unui foc, declarând că nu îl cunoaște pe Isus. „Dacă i s-ar fi cerut să lupte pentru Învățătorul său, ar fi fost un soldat curajos; dar când degetul batjocurii s-a îndreptat spre el, s-a dovedit a fi un laș. Mulți dintre cei care nu se dau înapoi de la o luptă îndârjită pentru Domnul lor, sunt puși în situația de a-și tăgădui credința, datorită faptului că au fost luați în râs.” (*Hristos, lumina lumii*, cap. *Înainte de Ana și Caiafa*).

„În timp ce blestemele înjosi-toare erau încă pe buzele lui Petru, iar cântatul pătrunzător al cocoșu-

lui răsună încă în urechile sale, privirea Mântuitorului S-a întors de la judecătorii Săi încruntați spre sârmanul Său ucenic. În același timp, privirea lui Petru a fost atrasă de Învățătorul său. În privirea aceea blândă, el a citit milă adâncă și întristare, dar nicio umbră de mânie nu se afla în ea. Vederea acelei fețe palide și suferinde, privirea aceea plină de compasiune și iertare au străpuns inima lui Petru, asemenea unei săgeți. Conștiința i-a fost trezită. Memoria a devenit activă. Petru și-a amintit de făgăduința pe care o făcuse cu câteva ore înainte, că va merge cu Domnul său la închisoare și la moarte. ...Privind încă o dată la Învățătorul său, a văzut cum o mână profanatoare se ridică să-L lovească în față. Ne-maiputând să îndure scena, a fugit cu inima zdrobită din sala de judecată. În singurătate și întuneric, a mers înainte, fără să știe și fără să-i pese încotro merge. Chiar în locul acela în care Domnul Hristos Își revărsase sufletul în agonie înaintea Tatălui, Petru a căzut cu fața la pământ și a dorit să moară.”

Acolo unde trebuia să vegheze, acum se ruga și acolo a avut loc transformarea lui. Până în acest moment avea curajul să moară, nu pentru credință, nu pentru Domnul său, ci pentru dă-tini și crez. Avem nevoie de această transformare a inimii, fiecare dintre noi, pentru a fi gata de a muri pentru credință. Petru cel convertit a avut parte de

aceeași moarte ca Învățătorul său, dar i-a rugat pe călăii săi să fie răstignit cu capul în jos. Cererea i-a fost îndeplinită și, în felul acesta a murit marele apostol.

Concluzie

Este momentul să ne cercetăm fiecare, și să lăsăm Duhul Domnului să ne cerceteze. Să spunem ca și David: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” (Psalmii 139:23-24).

Oare am ajuns asemenea lui Luther? Putem răspunde și noi la fel? Putem declara ca apostolul Pavel: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: Cel neprihănit va trăi prin credință?” (Romani 1:16-17).

Suntem în stare să rostim ca Isus în noaptea strămtorării Sale: „Ce ai de făcut, fă repede?”

În drum spre Worms, Luther a fost somat de unii oameni sinceri să se întoarcă, fiindcă avea să fie ars pe rug și trupul transformat în cenușă. El a răspuns: „Chiar dacă ar aprinde un foc pe tot drumul de la Worms la Wittenberg, ale cărui flăcări să ajungă până la cer, aș trece prin el în numele Domnului; mă voi prezenta înaintea lor; voi intra în gura balaurului și-i voi sfărâma dinții, mărturisindu-L pe Domnul Isus Hristos.” (*Marea luptă*, cap. *Luther înaintea Dietei*).

O, Doamne, Te rog să vii în viața mea și în viața fiecărui tânăr, pentru a ne face asemenea Ție! ■

Față-n față cu rugul

Mihăiță Lung

„*Ferice de cei prizoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și înveseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prizonit pe prorocii care au fost înainte de voi.*” (Matei 5:10-12).

Dintre fericirile rostite de Domnul Isus, acestea au fost cele care mi-au solicitat dintotdeauna cugetarea, pentru că și acum mi-e greu să-mi închipui cum poate fericirea să fie legată de prigonire! Mă doare când mă lovesc, n-o fac de bunăvoie și nu găsesc nicio fericire în aceasta. Știu însă că ne aflăm în pragul acelor vremuri care ne vor face să experimentăm aceasta, cu toate că nu va fi ușor, deoarece ne vor pune pe fiecare în fața

unor decizii solemne, probându-ne credința. Pentru a nu îngădui ca flacăra credinței noastre să se stingă, atunci când ne vom afla în fața rugului ce se va reaprinde, fiecare tânăr credincios trebuie acum să se dedice întru totul unei relații stăruitoare cu Dumnezeu.

Un altfel de rug mai întâi

Moise, „înainte de a purta soția lui Dumnezeu pentru faraon, a vorbit cu îngerul din rugul aprins.” (*Divina Vindecare*, p. 508). Era glasul lui Dumnezeu, strigându-l pe nume, ceea ce înseamnă că el era cunoscut și important pentru El. Acolo aude pentru prima dată acea voce care-l face să se cutremure, dar care, ulterior, îi devine atât de familiară și prietenoasă, pe măsură ce a ales să îndeplinească ce i se cerea. Acolo învață să-L asculte pe Dumnezeu. Acolo învață să vorbească cu El, ba chiar are „privilegiul de a vorbi cu Domnul

față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui.” (*Istoria mântuirii*, p. 206). Iar pentru că fiecare dintre noi este cunoscut și important pentru Dumnezeu, El ne iubește și ne vrea cu El o veșnicie, de aceea se îngrijește să ne conducă și pe noi, în timpul vieții de acum, în diferite locuri sau prin diferite circumstanțe, care să ne pregătească pentru ceea ce vom înfrunta în curând.

„Din pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea Neamurilor.” (Matei 10:18). Când Domnul Isus făcea cunoscut ucenicilor acum două mii de ani acest fapt, El avea în vedere și evenimentele cu care se vor întâlni cei din ultima generație.

Păstrez în minte și acum, cu emoție, momentul fiecărei zi de luni de la școală, când tovarășul diriginte, cum i se spunea pe vre-

mea aceea, mă chema în fața clasei să spun de ce am lipsit sâmbătă de la școală. După ce-i răspundeam că am fost la adunare, urmau o serie de proceduri tipice aceluși regim totalitar, sub formă de recomandări, ca să nu se mai întâmple, ori ademeniri, că sunt un elev bun și aș putea ajunge cineva în viață, dar religia mea mă împiedică, sau amenințări că voi fi dat afară din școală și viitorul meu va fi ruinat, precum și intimidarea părinților cu pierderea anumitor drepturi de existență. Scena aceasta se repeta destul de des la începutul clasei a V-a, dar văzând neclintirea mea, și-a mai pierdut din frecvență și intensitate pe parcursul celorlalți ani de școală.

În contrast cu aceasta, îmi amintesc o altă experiență, tot din acea vreme. Era vineri, iar pentru mine era ultima zi de școală din clasa a VIII-a. Cum deja mediile erau încheiate, știam că nu se fac cursuri și nu mai voiam să merg la școală în acea zi. Mama mi-a spus însă că este bine să fiu prezent, pentru a lăsa o impresie favorabilă la final. Astfel că în acea zi am fost angajați cu toată școala în activități de curățenie. Mergând cu câțiva colegi să luăm apă din râul ce se afla în apropierea școlii, m-am întins și am luat două cireșe pârguite din curtea casei de lângă școală. Observasem că și alții făcuseră înaintea mea același lucru și nu li se întâmplase nimic. Exact în acel moment a ieșit stăpâna casei și pe mine m-a văzut. Toți am rupt-o la fugă, crezând că totul se sfârșește acolo, și va rămâne doar o amintire hazlie. Supărată, vecina, m-a pârât directorului și numaidecât am fost chemat să stau de față cu fapta mea. Deja îmi plecasem capul rușinat, așteptând momentele grele de disciplină verbală, pe care le meritam, iar ceea ce mă durea cel mai tare era faptul că făcusem de

rușine credința și nu-mi îndeplinisem misiunea cu privire la această ultimă zi de școală. Eu trebuia să fiu altfel față de ceilalți, pentru că, prin prezența mea, eram cel care aducea subiectul religios în clasă, iar acum știam că imaginea pe care o lăsam în urmă nu era deloc favorabilă și nici în concordanță cu mărturisirea mea de credință.

În cele ce a urmat, spre uimirea mea, fără vreun cuvânt de dojană, directorul m-a trimis acasă spre a le spune părinților ce am făcut, lăsând ca muștrarea să mi-o dea ei. Abia mai târziu am înțeles că scopul lui era ca fapta mea să fie cunoscută de părinți, spre a servi ca argument în defavoarea religiei noastre. Cu sufletul apăsat, am alergat acasă și i-am povestit mamei ceea ce mi s-a întâmplat. În timp ce a condamnat fapta mea, mama a luat un pix și a scris un bilet, pe care mi-a zis să-l dau directorului, cu rugămintea să nu citească ce a scris în el, că-mi va spune ea când voi veni acasă. Așa am făcut. După câteva clipe, am fost strigat de director cu o voce și o față diferite de cum mă așteptam. Mi-a zâmbit, spunându-mi că fapta mea nu a fost atât de gravă, și m-a rugat să-i cer scuze mamei. Nu știam de ce! Acasă, am aflat că nu trecuse un an de când el, directorul, fusese găsit de părinții mei culegând o plasă de cireșe tocmai din cireșul nostru, care era pe o proprietate dintr-o zonă mai îndepărtată de casă. Am mai aflat

că mama, după ce și-a exprimat regretul pentru ceea ce făcusem eu, în acel bilet, i-a cerut iertare pe motiv că și ei, adulții, când trec pe lângă vreun cireș, sunt ispitiți. Aceste cuvinte l-au rușinat pe director, reamintindu-i de fapta lui.

Cred că fiecare, cel puțin o dată în viață, am fost nevoiți să stăm față în față cu o faptă pe care am comis-o. Chiar dacă a fost una banală, atâta timp cât am fost chemați să răspundem pentru ea înaintea unor persoane cu autoritate, nu cred că ne-a fost ușor. Este un moment pe care nu-l poți evita, chiar dacă ți-ai dori mai degrabă să se deschidă pământul, ca să te ascundă de realitate. La fel, ne stă înaintea un timp greu când va fi testată credința noastră la modul cel mai sever, nu de către un diriginte de clasă, ori director de școală, ci de către acele autorități care-și folosesc puterea chiar și asupra vieții.

O lecție de mult uitată

Ceea ce este foarte ușor de observat, vis-a-vis de relația dintre copii și profesori din timpul prezent, e diferența regretabilă a respectului, iar această comportare se resimte uneori chiar în viața de familie și biserică, evident, fiecare făcând referire la un anumit tip de relație: părinte-copil, soț-soție și, respectiv, membru laic-membru cu responsabilitate. Aceasta, pentru că a trecut ceva timp de când termenul „supunere” avea altă conotație pentru noi, iar dacă ți se luau drepturi ori posesiuni pe nedrept, sufereai în tăcere, știind că Cineva te va răzbuna la timpul potrivit.

Apostolul Petru ne scria că „nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.” (1 Petru 4:15,16).

Satisfacția că suferi ceva pentru adevăr și pentru Hristos, ca tânăr sau copil, este un sentiment vrednic de dorit. Cu toate acestea, sentimentul este tot mai străin pentru cei din această generație, deoarece vrăjmașul schimbă mereu tactica de abordare a copiilor lui Dumnezeu, iar „pentru că nu mai poate ține lumea sub stăpânirea lui prin interzicerea Scripturilor, Satana recurge la alte mijloace pentru a-și atinge același scop. Distrugerea credinței în Biblie slujește scopului lui, așa cum slujește și distrugerea Bibliei însăși.” (*Tragedia Veacurilor*, p. 586). Cei mai mulți credincioși ai zilelor noastre cad cu prea mare ușurință în fața subtilităților lui, astfel că flacăra credinței lor abia mai fumează, dacă nu cumva s-a stins cu totul.

Odată cu venirea democrației și a libertății, imediat ce am început să ieșim din țară, și ochii noștri s-au oprit asupra frumosului, altfel de cum îl știam noi, și asupra acelor imagini care atestă o bună dezvoltare, am ajuns provocați, imperceptibil, din punct de vedere material, la o competiție cu occidentul. Astfel, au început să aibă loc o serie de modificări de comportament, precum și legislative, care au produs multe transformări succesive, și ne-am bucurat de o mulțime de oportunități și noi orizonturi ale căror efecte negative, din punct de vedere al caracterului și spiritualității noastre și al copiilor noștri, nu le observăm nici măcar acum decât într-o mică măsură.

Am început să ne investim energia, timpul și banii noștri în mașini, obiecte și haine, precum și în designul interior și exterior al caselor noastre. Desigur, că nici la capitolul educație sau pregătire școlară nu am rămas în urmă, deoarece libertatea zilei de odihnă și alte restricții cunoscute acum mai bine de 27 de ani, astăzi nu ne rețin și nu ne mai creează probleme. Astfel că noi toți, tineri și copii, am crescut sub această influență materialistă, folosind tot ce avem spre a ține pasul cu lumea și parcă într-un mod tot mai disperat cu fiecare an, nu ratăm oportunitatea de a ne educa și a aplica pentru un nivel tot mai înalt de școlarizare și pregătire.

Cu siguranță că acum ne întrebăm: ce e rău în toate acestea, ca să ții pas cu vremurile, să te actualizezi, să te educi, să înveți, să cunoști, să crești? Că doar cu cele învățate, poți ajuta mai târziu cauza Domnului!

Desigur, nu acesta este răul. Greșeala se conturează pe măsură ce, încercând să ținem pas cu noile oportunități, subordonăm acesto-

ra pregătirea spirituală pentru ceea ce ne stă în față ca popor și, mai ales, ca tineri. Astfel, greșim cu siguranță, iar aceasta ne va costa scump și va fi o pierdere extrem de dureroasă, o pierdere veșnică. Haideți să ne întrebăm ce vom răspunde atunci când, după ce am ajuns la nivelul de pregătire dorit și suntem solicitați să ajutăm cauzei lui Dumnezeu, refuzăm pentru că ea nu ne poate răsplăti la modul așteptat activitatea depusă, ori pentru că avem alte obligații sau îndatoriri față de instituția sau sistemul sub care ne-am pregătit?

Sau cum vom rezista în fața rugului care se va reaprinde, atâta timp cât acum nu suferim nimic, iertăm greu și nu uităm răul ce ni s-a făcut, ba mai mult suntem pricepuți în a da replici sau a răspunde cu aceeași monedă celui pe care-l considerăm responsabil de presupusa noastră nedreptate, indiferent de autoritatea care o reprezintă? „Satana privește cu mare satisfacție la cei care se pretind creștini, deși aderă la înșelătoriile pe care el însuși le-a conceput. Lucrarea lui este încă să inventeze noi înșelăciuni, iar puterea și viclenia lui în această direcție cresc mereu.” (*Istoria mântuirii*, p. 392).

Rugul care ne stă în față

Acum, mai mult ca oricând înainte, este timpul când ar trebui să ne concentrăm atenția asupra evenimentelor din lumea naturală, din lumea politică, economică și, nu în ultimul rând, a mișcărilor cu caracter religios din lumea noastră, pentru a ști cum să ne ordonăm prioritățile în viața personală și familială și să ne pregătim sufletele noastre și ale copiilor noștri spre a nu face greșeli iremediabile în ce privește sufletul nostru.

„Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă

însăpământați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omori; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu.” (Matei 24:6-9).

„În curând se va deschide înaintea noastră o perioadă de un interes covârșitor pentru toate ființele. Controversele trecutului vor reînvia și noi controverse se vor ridica. Scenele care se vor petrece în lumea noastră nici nu pot fi închipuite încă. Satana este la lucru prin agenți omenești. Aceia care fac un efort ca să schimbe Constituția și să obțină o lege impunând păzirea duminicii își dau foarte puțin seama care va fi rezultatul. O criză este chiar asupra noastră.” (5 T., p. 753 engl.).

„Neascultarea aproape a ajuns la limită. Confuzia predomină în lume și, în curând, o mare groază se va abate asupra ființelor omenești. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, cei care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce urmează să se abată asupra lumii ca o surpriză copleșitoare.” (*Evangelizarea*, p. 623).

„Biblia și numai Biblia ne dă o imagine corectă a acestor lucruri.

Aici sunt descoperite scenele marii final în istoria lumii noastre, evenimente care își aruncă deja umbrele înainte, sunetul apropiării lor făcând pământul să tremure, iar inimile oamenilor să se topească de groază.” (Idem, p. 194).

„Din punct de vedere omenească, se pare că nu va mai fi mult până când copiii lui Dumnezeu vor trebui să-și pecetluiască mărturia cu sânge, așa cum au făcut martirii dinaintea lor.” (*Evenimentele ultimelor zile*, p. 262).

La fel cum, pe timpul Romei, toți martirii care au înfruntat rugul sau alte forme de tortură pentru credința lor în Evanghelie, au fost socotiți ca răufăcători și cei mai odioși criminali, și acum, când Roma se va impune din nou, cei care cinstesc adevărul divin vor fi acuzați de călcarea legii și ordinii societății, ca oameni care Îl dezonoarează pe Dumnezeu și atrag judecățile Lui asupra lumii.

Timpul acela a fost revelat lui Ioan într-un mod înspăimântător, astfel: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12:17). Deși acest text conține o serie de termeni simbolici, actul în sine trebuie interpretat literal.

„Există înaintea noastră perspectiva unei lupte continue cu riscul întemnițării, pierderii pro-

prietății și chiar a vieții, pentru a apăra Legea lui Dumnezeu, care este desființată de legile oamenilor.” (5 T., p. 712).

„Dacă papalitatea sau principiile sale vor ajunge din nou la putere prin lege, focurile persecuției vor fi reaprinse împotriva acelor care nu vor sacrifica conștiința și adevărul prin cedarea la ereziile populare. Această fărădelege este pe punctul de a se realiza.” (Idem).

Speranță pentru credincioși

„Nu ni se cere să avem curajul și vitejia martirilor vremurilor vechi, până când nu vom fi aduși în situația în care ei se aflau... Dacă va fi o revenire a persecuției, va fi har dăruit pentru înălțarea oricărei energii a sufletului pentru ca să se dovedească un adevărat eroism.” (*Criza*, p. 43).

În acel ceas greu, copiii lui Dumnezeu își vor întinde brațul credinței și vor prinde fâgăduințele Sale, iar inima iubirii infinite va interveni în ajutorul lor, la fel cum a făcut pentru neînfricatul reformator Martin Luther care, „ca și Iacov, s-a luptat cu Dumnezeu și a biruit. În neajutorarea sa cruntă, credința lui s-a prins de Hristos, Eliberatorul cel puternic. A fost întărit cu asigurarea că nu va fi singur înaintea Consiliului. Pacea s-a reîntors în sufletul lui și s-a bucurat pentru că i s-a îngăduit să înalte Cuvântul lui Dumnezeu

înaintea conducătorilor popoarelor.” (*Tragedia veacurilor*, p. 157). Nu pentru propria siguranță, ci pentru triumful Evangheliei s-a luptat Luther cu Dumnezeu.

„În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.” (Daniel 12:1).

De această experiență vor avea parte doar acei care, în acest timp, își înmoaie zilnic făclia credinței în uleiul Duhului Sfânt, ca să rămână arzând în acea vreme când acesta nu va mai putea fi cumpărat.

„Când adevărul lui Dumnezeu ne umple inimile, ne câștigă atașamentul și ne stăpânește viețile, și noi, de asemenea, apreciem că este o fericire să suferim de dragul adevărului. Nici zidurile temniței, nici rugul martirului nu ne poate atunci speria sau împiedica în marea lucrare.” (3 T., p. 406).

„Să privim la micile comunități de sclavi și țărani în conflict cu păgânismul Romei imperiale. Să privim la Martin Luther împotrivindu-se acelei biserici puternice, care este capodopera

înțelepciunii acestei lumi. Să-l privim, susținând cu tărie Cuvântul lui Dumnezeu împotriva atât a împăratului, cât și a papei, declarând: „Aici stau; nu pot face altfel. Așa să-mi ajute Dumnezeu.” Să-l privim pe John Wesley predicând pe Hristos și neprihănirea Lui în mijlocul formalismului, desfrâului și al necredinței...

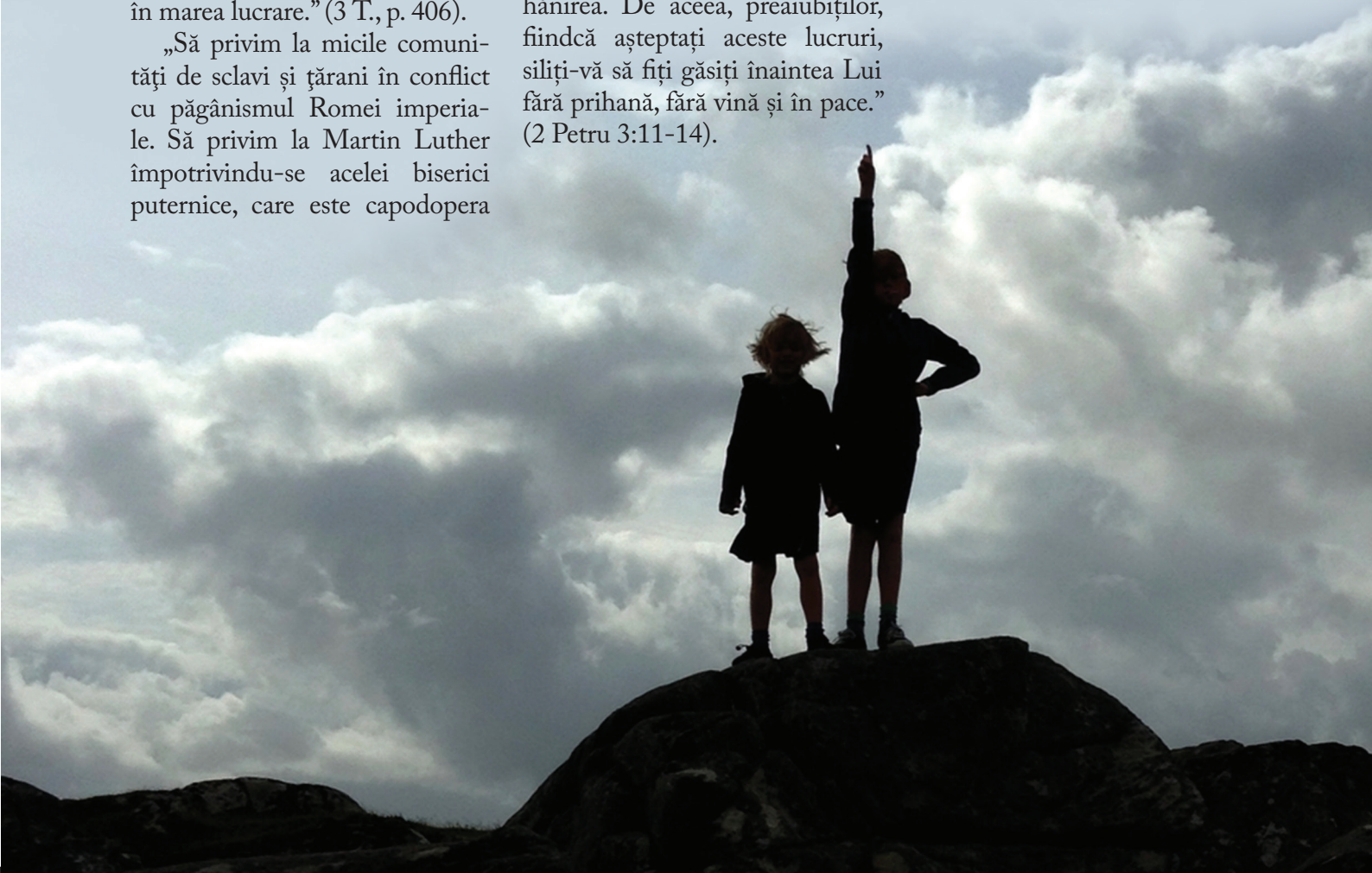
Acesta este spiritul care ar trebui să anime acum pe tânăr și bătrân. Iar dacă studiem viețile lor, vom fi întăriți pentru încercarea aspră a credinței noastre ce va veni în curând.

Apel

„Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace.” (2 Petru 3:11-14).

Dragi tineri, noi suntem forța și viitorul comunităților noastre. Noi putem ierta, uita și depăși mai ușor dificultățile acestei vieți, peste care uneori cei în vârstă nu pot trece. Să ne rugăm mai arzător și să-i ajutăm pe cei de lângă noi, uneori din familiile noastre ori din bisericile de unde aparținem sau chiar din societatea unde ne trăim viața, să privească spre Isus, singurul care ne poate face să stăm neclintiți în fața evenimentelor viitoare.

Haideți să ne întărim credința printr-un studiu mai serios al Bibliei și Spiritului Profetic. Doar acestea vor menține arzând flacăra credinței noastre în fața tuturor vânturilor de rătăcire ce vor amenința să o stingă. Fie ca o iubire nemăsurată față de Isus, care a plătit atât de scump și pentru tine un loc în veșnicie, să-ți umple fiecare zi din viață! AMIN! ■

Duminică, 2 aprilie 2017

Prin Har, prin credință, doar...

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință...” (Efeseni 2:8).

Radu Ioniță

„Nu știți?” (Romani 6:3).

Trebuie să recunosc că de mult ori a trebuit să plec capul în fața Cuvântului și să recunosc: Nu, nu știu! Dar vreau să știu! „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi!” (Ioan 8:32) Cunoașterea! Cunoașterea aceea care dă lumină, care îl ridică pe om din negura în care băjbăia și îl face să tresalte de bucurie, sub un simțământ de felul „aha, deci așa care va să zică! Acum am înțeles! Ce minunat! Și ce simplu!” Respectându-ne, datorită dragostei Sale, ca ființe inteligente, Dumnezeu ne explică! „...Robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.” (Ioan 15:15).

Această cunoaștere, posibilă doar prin bunăvoința lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Său, are consecințe dramatice în viața creștinului. „Și viața vecinică este

aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3). Asemănător felului în care un băiat cunoaște o fată (sau viceversa), și viața lui (ei) nu mai poate fi aceeași, întrucât în fața acestei descoperiri, a acestei atracții, totul se dărâmă și se reazăză într-un fel nou, minunat, numit căsătorie, tot astfel cunoașterea de Dumnezeu e copleșitoare și omul nu mai poate rămâne același, nu mai poate să își conceapă viața în afara acestei relații cu El! Totul se dărâmă și renaște într-un fel nou, minunat, ceresc, numit mântuire! „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură (sau: zidire) nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17). Cunoașterea aceasta și cutremurul pe care îl aduce, schimbările majore pe care le implică,

este prezentată în mod insistent în Scriptură.

În pilda comorii ascunse, „omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.” (Matei 13:44). Doar cine nu cunoaște mobilul acestei tranzacții îl poate considera nebun pe omul cu pricina! Să vinzi TOT, pentru o amărată de parcelă... Dar omul știe! El știe exact ce face, și asta își dorește! Ba încă se simte copleșit de avantajul pe care îl are în tranzacție! Mai târziu toată lumea pricepe!

Această cunoaștere e infinit diferită de faptul că știi că... mâine plouă. Sau știi să rezolvi ecuații matematice complicate, sau știi ce a vrut Kant sau Hegel să spună în cutare operă filozofică etc. Această cunoaștere aduce Viața, pe când celelalte „cunoașteri” pot duce la mândrie – „cunoaștința îngâmfă...” (1 Corinteni 8:1).

Marea descoperire

Acum aproximativ o jumătate de mileniu, Martin Luther descoperă un fapt care aparține cunoașterii salvatoare! Așa cum ne-am reamintit săptămâna aceasta în precedentele prelegeri, în timp ce cu inimă strămtorată căuta salvarea de sub îngrozitoarea vinovăție care apăsa asupra sa, urcând în genunchi „scara lui Pilat” la Roma ... aude ca un glas puternic care îi aduce aminte Cuvântul: „Cel neprihănit va trăi prin credință”. (Romani 1:17). Martin se trezește ca dintr-un vis și se îndepărtează degrabă de acel loc... Minte îi este luminată să înțeleagă “greșeala de a te încrede în faptele omenești pentru mântuire, cât și nevoia de credință continuă în meritele lui Hristos.” (*Marea luptă*, p. 125).

Uimirea însă este cum de n-a înțeles mai devreme!? După atâta amar de ani petrecuți întru căutarea lui Dumnezeu în mănăstire, după studiile până la nivel academic a teologiei, totuși, să nu poată vedea un adevăr atât de important? Luther a fost un puternic al Cuvântului după care jinduia sufletul său! “Orice clipă pe care o putea economisi de la datoriile zilnice o folosea pentru studiu, lipsindu-se de somn și plângân-

du-se chiar și de timpul petrecut cu mesele lui sărace.” (*Marea luptă*, pg. 123). Cu minte ageră și cu inimă sinceră el înseta după adevăr! Și totuși atât de târziu, aparent, i se descoperă adevărul!

Dar tu? Dar eu? La cinci sute de ani mai târziu, oare am înțeles? Studiem noi Cuvântul cu aceeași ardoare ca Luther, fugind până și de la masă sau somn ca să ne adâncim în tainele lui salvatoare? Cunoaștem noi, într-un mod salvator, ce înseamnă să ne încredem exclusiv în meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, și să nu ne bizuim pe faptele noastre de ascultare? „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt supt blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” (Galateni 3:10).

Iubite cititor, oare nu putem și noi să ne aflăm în același tip de capcană? Nu cumva după ani de zile de practică religioasă, în străfundul inimii ne macină aceeași teamă a neîmplinirii voii lui Dumnezeu, aceeași povară a osândei, a neputinței, ca și pe Luther? Ne cunoaștem noi adevărata stare? Știm? Răspunsul solemn adresat direct și personal este: „Și nu ști...” (Apocalipsa 3:17). Venim noi la Domnul ca singura scăpare a sufletelor noas-

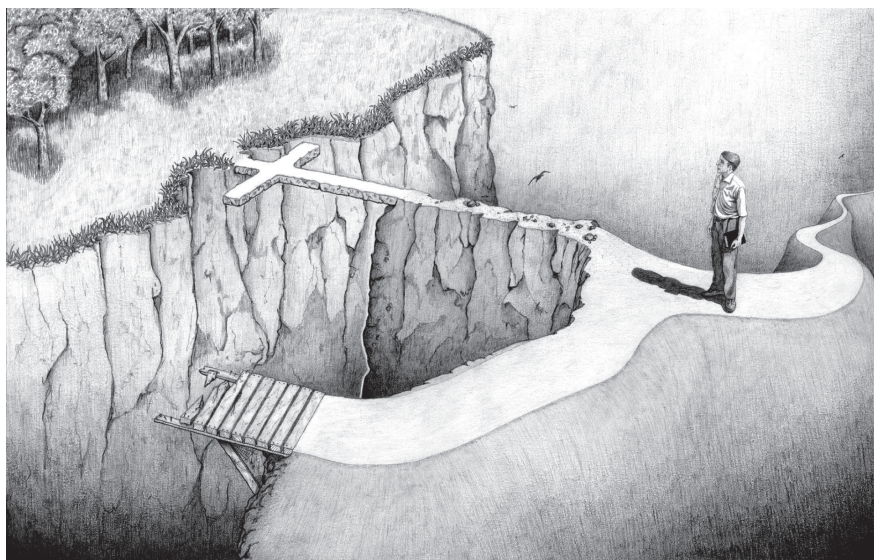
tre, agățându-ne doar de meritele Lui? Privindu-ne cu milă și cu tristețe Domnul ne spune: „și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5:39).

Harul - Bunăvoința nemeritată

Ce e de făcut? Cel mai important lucru pe care îl putem face este să cădem în brațele Lui, asemenea fiului risipitor! Să ne lăsăm atrași! Să nu mai fugim de El „într-o țară îndepărtată”, (Luca 15:13) cheltuindu-ne energiile și eforturile noastre după capul nostru. Să îl credem când ne spune că nu știm, când ne spune că “nimic bun nu locuiește în noi!” (Romani 7:18). Așa ar trebui! Dar putem? Este un „ceva” ce îl reține pe păcătos să se întoarcă. Toate hoardele blestemate ale întunericului se aruncă asupra lui spre a-l împiedica. Fie prin simțăminte de rușine, fie de îndoială sau teamă, fie prin nepăsare sau, dimpotrivă, gândindu-ne că suntem prea răi spre a mai fi primiți, vrăjmașul ne împiedică pasul credinței! Propria noastră fire se răzvrătește împotriva întoarcerii spre El.

Și atunci ce mai poate face Dumnezeu cu sau pentru noi?

Ceva extraordinar! Continuă să își reverse harul suveran. Ce este harul? „Har înseamnă favoare arătată față de cineva care nu merită, față de cineva care este pierdut.” (1 S.M., p. 347). „Harul este un atribut al lui Dumnezeu, exercitat față de ființele omenești nedemne. Nu noi l-am căutat - acesta a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu are plăcere să-și reverse harul asupra noastră nu pentru că suntem vrednici, ci pentru că suntem deznădăjduit de nevrednici. Singura pretenție pe care o putem aduce pentru a primi îndurarea Sa este însăși marea noastră nevoie de a o avea.” (M.M. pg. 161).

O, măreție a dragostei Părintelui Ceresc! Harul deci, este atributul lui Dumnezeu, capacitatea Sa de a trata ființele create de El, într-un fel surprinzător. Adică nu așa cum îngerii s-ar aștepta! Nu după dreptatea dumnezeiască! Nu după merite! Ci după meritele Sale și ale Fiului Său, Isus Hristos! Da, este de neînțeles! După mintea noastră mărginită și coruptă de păcat, n-are nicio logică! Dar după inima Sa, este cea mai mare delectare!

Ce meriți?! „Nu mai merit nimic bun! Nu mai merit nici măcar ‘să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.’ (Luca 15:19). Cu uimire să vezi cum te cuprinde în brațe, și te strânge la pieptul Lui de Tată iubitor, cum își dezbracă haina Sa bogată, haina neprihănirii Sale, la care tu n-ai contribuit nici cu un fir și ți-o așază pe umeri în locul zdrențelor tale! Și cum Își scoate inelul, semnul autorității depline în toată casa Sa și ți-l așază pe deget. Și cum curg poruncile: vițelul, luminile, muzica, invitații, toate... pentru că deseară e sărbătoare mare! Pentru tine! Și cum te ia și te așază pe jilțul lui, în capul mesei, cum anunță cu ochii umezi și cu bucurie nemărginită: „acest fiu al meu!...” Așa e harul! O bunăvoință cu totul nemeritată! Ești tratat astfel nu pentru că meriți, ci pentru că El merită! Pentru că El își permite să răstoarne lucrurile în favoarea ta! Pentru că așa vrea! El Își asumă toate costurile! Asta Îi place cel mai mult să facă! Asta e slava Sa!

Odată, într-o vizită împreună cu pastorul, într-o comunitate, gazda începe să ne povestească... Într-o noapte târziu, în plină iarnă, au auzit niște urlete straniu afară. Nu păreau a fi nici de câini, nici de lupi. Ies oamenii afară, ascultă și curând găsesc locul de

unde veneau ciudatele sunete. Între curtea lor și a vecinului era o fântână, chiar pe hotar. Câinele vecinilor care întotdeauna sărea dintr-o curte în cealaltă peste fântână, fiind mai joasă decât gardul, de data aceea nu mai reușise..., și căzuse în apa aproape înghețată a fântânii. Sărmana vietate, urla ca din gură de șarpe, simțind probabil că moartea nu îi era departe. De mila sa, cei strânși în jurul fântânii au început să facă planuri de har! Cum să-l scoată? Dacă cineva ar fi intrat în fântână exista riscul să fie mușcat involuntar de jivina ajunsă la disperare. Și atunci? Au coborât un lanț. Și câinele, așa cum se așteptau, s-a prins cu dinții! Dar n-a rezistat și a căzut iar în apă... La a treia încercare au reușit să-l scoată. L-au dus în casă, l-au înfolit, i-au dat lapte cald... Și, îmi imaginez, au primit recunoștința din privirile câinelui salvat!

Dar harul Domnului nostru este mult deasupra oricărei palide ogindiri pământești! El a intrat în prăpastia păcatului spre a ne salva, făcându-se frate cu noi (vezi Evrei 2:11)! El era lanțul! Lanțul de aur! „Umanitatea Domnului Hristos este totul pentru noi. Este lanțul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos, și prin Hristos de Dumnezeu.” (1 S.M., p. 244). „Prin Isus Hristos, Domnul Dumnezeu Își întinde mâna cât este ziua de mare, invitându-i pe cei păcătoși și căzuți. El dorește să îi primească pe toți. Toți sunt bineveniți. Este slava Sa să-l ierte și pe cel mai păcătos. El

va lua prada de la cel puternic, îl va elibera pe prizonier, va scoate tăciunile din foc. Va coborî lanțul de aur al îndurării Sale în cele mai mari adâncimi ale ticăloșiei umane și va ridica sufletul degradat, contaminat de păcat.” (M.M. pg. 161). Și cum era de așteptat, a fost mușcat! A fost sfâșiat de cei pe care venise să-i salveze! Lovit cu bestialitate, scuipat, batjocorit în toate felurile, sorbind până la drojdia paharul care ni se cuvenea nouă, ne-a arătat cum este inima lui Dumnezeu! Așa am început să înțelegem harul! El a luat asupra Sa ceea ce, după Lege, ne aparținea nouă, pentru ca prin har noi să căpătăm ce este al Lui!

„Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi

viața care era a Lui. „Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (Hristos, *lumina lumii*, p. 25)

Interminabila poveste a meritelor...

„Dacă ești cuminte, îți cumpăr o jucărie!” sau „dacă te mai porți așa, nu te mai iubesc!” Deci, după merite, răsplata... Se primesc diplome de merit, se dau note... „Eu am luat singurul zece care s-a dat la test! Sunt cel mai bun”, etc., etc. Așa îi învățăm pe copii să se încreadă în meritele lor și îi pregătim să refuze harul!

Cum face Dumnezeu cu noi? El ne dă, pentru că e bun și îi face plăcere să dăruiască! Singurul argument este marea noastră nevoie. „Tot ce am este al tău” (Luca 15:31), zice El, nepăstrând nimic pentru Sine! „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Corinteni 4:7). Și atunci care este meritul tău, ca primitor? Niciunul!

Încercând să explice acest minunat principiu dumnezeiesc al harului, Domnul Isus a spus într-una din pildele Lui că atât cei ce au lucrat 12 ore cât și cei ce au lucrat o oră primesc ACEEAȘI plată: un ban de argint. E drept? Nu! E grațios! Adică e cu har! Cum să primești tu pe o oră de muncă aceeași plată cu cel ce a muncit de

12 ori mai mult? Uite că se poate! Dacă Dumnezeu este „angajatorul”, la El așa merge „plata”! Sau cum spune Spiritul Profetei, „răsplata din har”! Îmi imaginez uimirea celor care n-au apucat să lucreze decât o oră în via Acelui Stăpân: Cât?? Un dinar? Pentru un ceas de muncă, plata unei zile întregi?! Sau în cuvintele lui David, el, cel mai mic dintre cei șapte copii ai tatălui său, una din cele mai neînsemnate familii din tribul lor, „ajuns” acum împărat peste semințiile lui Israel: „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și ce este casa mea, de m-ai făcut să ajung unde sunt?” (2 Samuel 7:18). Așa e harul!

Întrebarea care se pune este: cum ne rânduim viața? Pe merite, sau prin har? Nu sunt decât două posibilități. „Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.” „Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.” (Romani 4:4,5).

Toți cei ce se vor pierde, se vor pierde nu datorită păcatelor lor, ci pentru că au respins harul iertării și mântuirii, bazându-se pe așa zisele lor merite... Crezând că haina lor e aproape la fel cu haina de nuntă dăruită de Împărat. Dacă ar fi pe merite, un singur Om ar putea intra în Împărăția sfântă și desăvârșită: Omul Isus Hristos! „Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”, afară de El. „Bun este unul Singur – Dumnezeu” (Luca 18:19).

„Sola Gratia” – doar prin Har

Sunt mulți credincioși sinceri care se tem de predicarea biblică a mântuirii doar prin har, întrucât Dumnezeu ne cere o ascultare desăvârșită de Legea Sa. Iar neascultarea ne-a alungat din Eden și ne aduce o dreaptă osândă. Niciun păcătos nu are cum să intre în cerul sfânt, unde „locuiește neprihănirea”. Dacă tot insistăm asupra harului, cum rămâne cu ascultarea? „Și astăzi, mii de oameni au nevoie să învețe același adevăr care i-a fost dat ca învățătură lui Nicodim, prin simbolul cu șarpele înălțat. Ei se încred în ascultarea

de Legea lui Dumnezeu, care să-i recomande pentru cer. Când sunt invitați să privească la Isus și să creadă că El îi mântuiește numai prin harul Său, ei exclamă: „Cum poate să se facă aceasta?” (*Hristos, lumina lumii*, pg. 175).

Reformatorii au înțeles! „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni (Efeseni 2:8.) Cum? Prin har? Da, „doar prin har”, răspunde Luther: *Sola Gratia*. Da „doar prin har” răspunde Spiritul Profetic (vezi paragraful de mai sus). Harul suveran al lui Dumnezeu este calea prin care „în vremea de acum, [El] să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.” (Romani 3:26). Nu prin fapte de ascultare? Nu, „Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:9). „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” (Romani 3:28). Neînfrigați, unul după altul, reformatorii s-au ridicat să apere Onoarea și Meritele mântuitoare ale Domnului Hristos, împotriva papilor mândrii și a reprezentărilor lor care afirmau contrariul. Cu riscul vieții, ei s-au ridicat de partea lui Dumnezeu! Mulți dintre ei au plătit credința lor în focurile eșafoadelor. Dar credința le-a rămas neînfricată, iar harul a rămas triumfător!

Ironia este că nouă, străne-poților lor în ale credinței, după 500 de ani, parcă nu ne mai e la fel de clar. Parcă nu chiar... doar prin har, parcă avem și noi, acolo, o contribuție... Și așa ne întoarcem în mod straniu în înșelăciunea catolică a meritelor. Deplângem cu durere darea mâinii între Roma și protestantismul decăzut așa cum este ea trâmbițată sub ochii noștri

în toată mass-media și, totuși, riscăm să facem la fel: să întoarcem spatele Mielului lui Dumnezeu, întorcându-ne spre Omul Fără-delegii!

Harul incită la un răspuns

Rămâne totuși o întrebare serioasă. Dacă doar prin har suntem mântuiți, așa cum spune Dumnezeu, atunci oare ascultarea, faptele credinței n-au niciun rost? „Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?” Răspunsul este categoric: „Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Romani 6:1,2).

Minunea este că nu numai că harul nu subminează ascultarea, ci este singurul mijloc posibil prin care să ajungem la ascultare. „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” Bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, adică harul Său, provoacă, stârnește! După ce omul vede cât de scump a costat nebulia neascultării lui, după ce cunoaște fiorii condamnării veșnice ce stă să cadă asupra lui, după ce vede pe Mântuitorul iubit cum îi ridică pedeapsa, suferind pe nedrept, în locul său, cum să nu fie zdrobit în inima sa? Cum să mai meargă nepăsător în calea păcatului? „Nicidecum!” Cel ce trăiește sub puterea harului, sub călăuzirea Duhului este „izbăvit de Legea păcatului și a morții.” (Romani 8:2). El experimentează răstignirea lui Hristos și învierea Sa, „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi” (Romani 8:4). „El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna;...” (Romani 6:10), pentru noi, și prin credință suntem chemați să experimentăm aceeași „moarte”: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.

Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui.” (Romani 6:12-13).

Răspunsul la har: „Sola Fide”

Deci cum suntem mântuiți? „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință.” (Efeseni 2:8). Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, prin har, așa cum am văzut mai sus. Dar din punctul de vedere al omului? – „Prin credință!” Credința este răspunsul așteptat la minunea harului lui Dumnezeu! Când vezi mântuirea desăvârșită pe care Domnul Hristos a realizat-o pentru tine, când vezi că „toate sunt gata” (Matei 22:4), când simți cum te trage „cu funii de dragoste” (Osea 11:4), cum să nu cedezi iubirii Lui, crezându-L?

Unui tatic disperat care cerea ajutorul lui Isus pentru copilul său în cuvintele „Dar dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne”, Domnul vieții îi răspunde: „Tu zici: „Dacă poți!”... Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!” (Marcu 9:23). Problema nu este dacă harul lui Dumnezeu are sau nu soluții la păcatele sau slăbiciunile tale. Avem un Dumnezeu infinit, iar harul e atributul Său! Niciodată nu Îl putem pune în dificultate. Există o singură problemă, care blochează chiar și un Dumnezeu Atotputernic: **NECREDINȚA** noastră! Dacă nu crezi în mod mântuitor, dacă nu te agăți de meritele Domnului Hristos ca și câinele salvat din fântână – ca singura ta posibilitate de salvare,... atunci pentru tine harul e zadarnic! „Degeaba a murit Hristos!” (Galateni 2:21). „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!” (Evrei 11:4).

„... „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?” Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care

o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El.” (Ioan 6:28,29). Lucrarea pe care o așteaptă Dumnezeu este neprihănirea, totală, absolută, continuă! Adică exact ceea ce Domnul Isus ne oferă, dându-ne la propriu viața Sa, ca s-o trăim și noi. Cum s-o trăim? Prin Credință! “Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10). Acesta sunt faptele, lucrarea creștinului: să creadă că toate faptele Domnului Isus sunt pregătite pentru el, ca să le reediteze acum, azi, în viața sa, umblând în ele! Prin credință, nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în sufletul Său; „Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu...” (Galateni 2:20), aceasta este experiența lui. Așa au biruit marii eroi ai credinței! Oameni supuși acelorași slăbiciuni ca și noi, dar plini de credință în Puterea Celui Veșnic. „Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, ... Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare, au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferestrăul, chinuți; au murit uciși de sabie, au pribegit..., lipsiți de toate, prigoniți, munciți, - ei, de care lumea nu era vrednică” (Evrei

11:33-38), dar de care cerul era mândru! Acolo, pe lista de onoare a oamenilor credinței trebuie să stea și numele nostru! A venit vremea noastră să-L onorăm cu credința noastră!

Iată cum descrie Spiritul Profetiei această lucrarea a harului, devenită posibilă prin credință în viața credinciosului:

„Legea cere neprihănire - o viață neprihănită, un caracter desăvârșit; și așa ceva omul nu poate da. El nu poate satisface cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu. Dar Isus Hristos, venind ca om pe pământ, a trăit o viață sfântă și a dezvoltat un caracter desăvârșit. El le oferă pe acestea ca un dar de bunăvoie tuturor celor care vor dori să le primească. Viața Sa stă pentru viața oamenilor. În acest fel, ei au iertarea păcatelor din trecut, prin îndurarea lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Hristos îi umple pe oameni cu atributele lui Dumnezeu. El reface caracterul lor după chipul caracterului divin, o țesătură dumnezeiască de putere și frumusețe spirituală. În acest fel, adevărata neprihănire cerută de Lege este împlinită în cel ce crede în Hristos. Dumnezeu poate să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus’ Romani 3:26.” (Hristos, lumina lumii, p. 762).

Crezi?

Îngrijorarea Domnului Hristos ne privește și pe noi, în mod

direct, astăzi: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8).

„Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și proorocii - și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credință în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire... Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus.” (Romani 3:21-24).

Crezi? Acum la 500 de ani de Reformă protestantă - înainte ca evenimentele să se dezlănțuie cu o furie devastatoare asupra pământului așa cum este profetizat - Domnul Isus te întreabă și mă întreabă ca pe Marta: „Crezi lucrul acesta?” Dacă da, cerul îți este deschis! Nu doar să te primească împreună cu Domnul Isus și cu mântuitorii Săi, la apropiata Sa revenire; ci deschis în fiecare zi ca să primești daruri noi și proaspete, putere de a birui. „El dă har peste har. La El nu poate fi lipsă. Dacă rămâi în El, faptul că astăzi ai primit un dar bogat îți asigură primirea unuia și mai bogat mâine.” (Hristos, lumina lumii, p. 148). Și astfel privind prin credință „cu fața descoperită” chipul Lui, să fii schimbat „în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3:18) Fie ca prin harul Său aceasta să fie experiența noastră a tuturor! Amin! ■

„Harul este un atribut al lui Dumnezeu, exercitat față de ființele omenești nedemne. Nu noi l-am căutat - acesta a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu are plăcere să-Și reverse harul asupra noastră nu pentru că suntem vrednici, ci pentru că suntem deznădăjduit de nevrednici...”

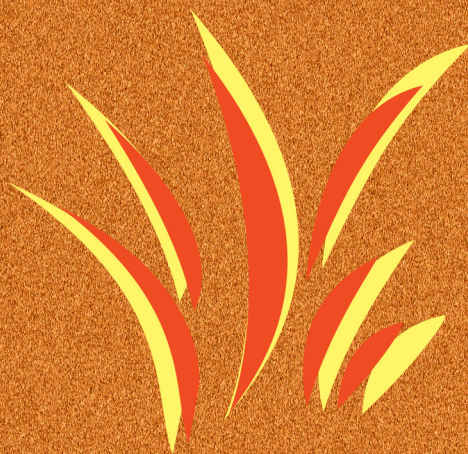
*„Râvna pentru Dumnezeu și pentru cauza Sa
i-a făcut pe ucenici să dea cu o mare putere mărturie pentru Evanghelie.
Oare nu ar trebui ca o asemenea râvnă să ardă și în inimile noastre cu hotărârea de
a spune istoria iubirii răscumpărătoare a lui Hristos și El răstignit? Este privilegiul
fiecărui creștin nu numai să nădăjduiască,
dar să și grăbească venirea Mântuitorului.” (Istoria Faptelor Apostolilor, cap. 58).*

*„Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său.
Aici noi avem în modul cel mai clar
descoperirea caracterului Său,
a modului în care Se ocupă de oameni și marea lucrare de mân-
tuire. Aici ne este înfățișată istoria patriarhilor și a profetilor
cum și a altor bărbați sfinți din vechime... În Cuvântul Său
vedem cum ei se luptau cu descurajările, asemenea nouă, și
totuși cum au prins iarăși curaj și au ajuns biruitori
prin harul lui Dumnezeu.*

*Văzând toate acestea, suntem încurajați
în alergarea noastră după neprihănire.*

*Când citim despre minunatele experiențe hărăzite lor, despre
lumina, dragostea și binecuvântarea de care s-au bucurat și
despre lucrarea pe care au făcut-o prin harul care le-a fost dat,
Duhul care i-a inspirat pe ei aprinde și în noi flacăra unei
dorințe sfinte de a fi asemenea lor în caracter, de a umbla cu
Dumnezeu, asemenea lor.”*

(E.G.White, Calea către Hristos)

Editura „Păzitorul Adevărului”

Str. Morii, Nr. 27

505200, Făgăraș - Jud. Brașov

Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111

E-mail: info@farulsperantei.ro

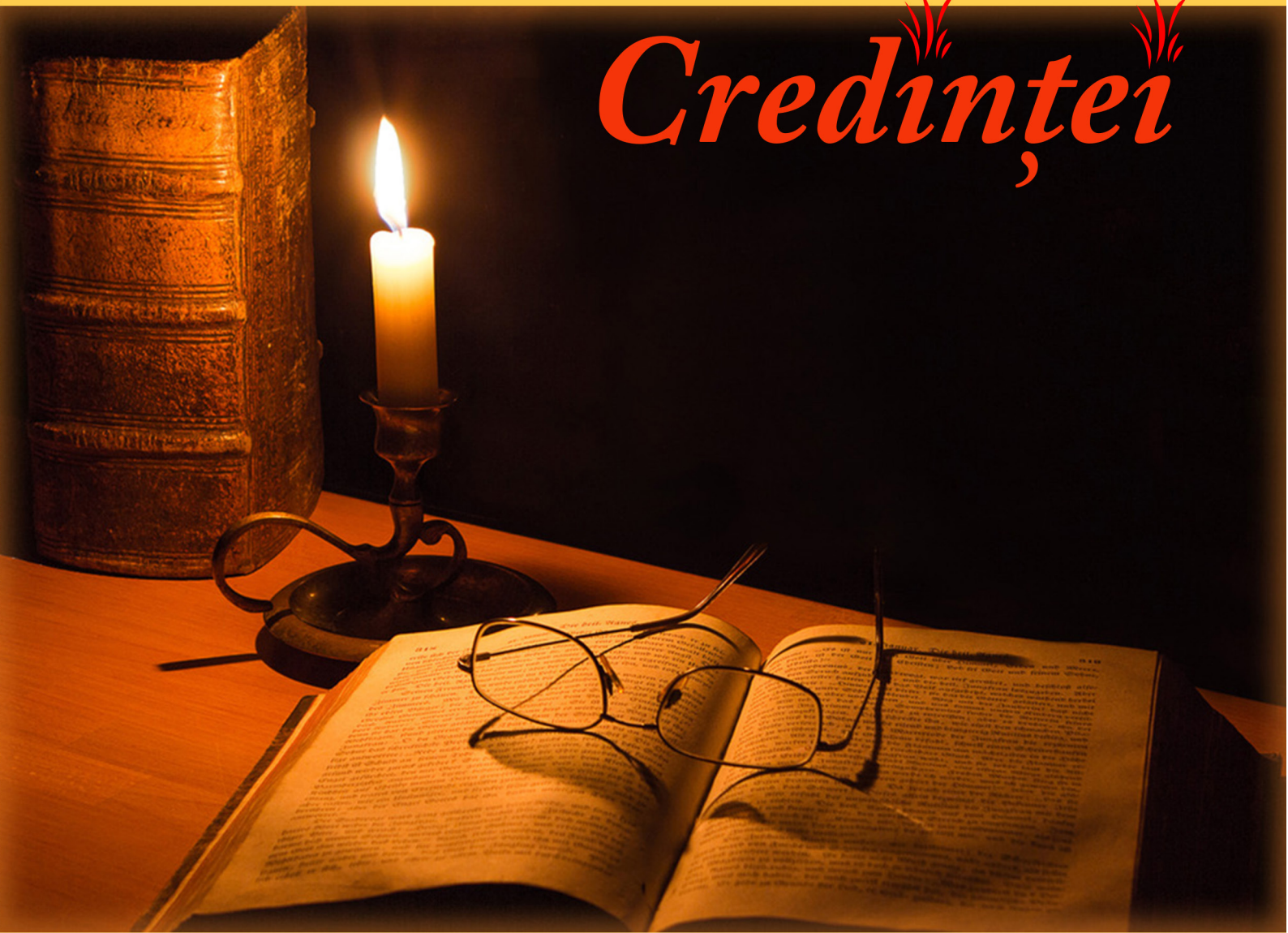
www.farulsperantei.ro

*Ultima
Generație*

Publicație pentru tineret - EDIȚIE SPECIALĂ

Flacăra

Credinței

*Săptămână de rugăciune pentru Tineret
24 martie - 2 aprilie 2017*